

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/43/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1713202400
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1713202400.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov JUDr. Miroslavy Saxovej a Mgr. Patricie Skotnickej v spore žalobcu: C.. C. G., O.. XX.XX.XXXX, M. - K., zastúpený: M. & P. F..E..D., C.: XX XXX XXX, Z. O. X, Z., proti žalovaným: X/ C.. L. G., O.. XX.X.XXXX, X/ C.. C. G., O.. XX.XX.XXXX, X/ U.. U. G., O.. X.X.XXXX, všetci traja U. P. XX, G., všetci traja zastúpení advokátom: L.. L. Y., G..U., K. XX, V., o zaplatenie 1.260.000 eur, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok č.k. 4C/32/2013-138, zo dňa 15.4.2013 a na odvolanie žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Pezinok č.k. 4C/32/2013-1635, zo dňa 23.8.2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o náhrade trov konania zrušuje.

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zaväzujúcom výroku **p o t v r d z u j e**.

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania mení tak, že žalobcovi priznáva proti žalovaným 1/ až 3/, každému samostatne, nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 40%.

Žalobcovi priznáva proti žalovaným 1/ až 3/, každému samostatne, plný nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 420.000 eur, žalovanej 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 420.000 eur a žalovanému 3/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 420.000 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorej rozhodne samostatným uznesením súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že rozsudkom č.k. 4C/32/2013-928, zo dňa 21.9.2017, žalobu žalobcu o zaplatenie sumy 1.260.000 eur zamietol a žalovaným 1/ až 3/ priznal plný nárok na náhradu trov konania, v odôvodnení ktorého rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 26.7.2012 domáhal od každého zo žalovaných 1/ až 3/ zaplatenia sumy 600.000 eur a voči všetkým žalovaným 1/ až 3/ spoločne a nerozdielne náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že spolu s vtedajšou manželkou ako predávajúci uzavreli so žalovanými ako kupujúcimi dňa 7.2.2011 kúpnu zmluvu, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území G., zapísané na liste vlastníctva (ďalej aj „LV“) č. XXXX a č. XXXX, za ktoré sa žalovaní zaviazali zaplatiť kúpnu cenu 1.800.000 eur; žalovaní kúpnu cenu nezaplatili a keďže každý z nich nehnuteľnosti nadobudol v pomere 1/3 spoluvlastníckeho podielu, požadoval od každého z nich 1/3 kúpnej ceny. Žalobca vzal podaním doručeným súdu dňa 13.11.2012 žalobu v časti o zaplatenie sumy 540.000 eur späť s tým, že v ďalšom konaní sa domáhal od každého

žalovaného zaplattenia sumy 420.000 eur. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 4C/32/2013-138, zo dňa 15.4.2013 konanie v časti o zaplattenie sumy 540.000 eur zastavil.

3. Žalovaní namietli aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, nakoľko predmet kúpy bol v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcu a jeho vtedajšej manželky, L. G.; ich manželstvo bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Pezinok sp. zn. 5C/318/2010, zo dňa 12.10.2011. K podpísaniu kúpnej zmluvy malo dôjsť za situácie, že žalobca bol v omeškaní so splácaním amerického úveru viažucemu sa k predmetu prevodu a v tejto ekonomickej tiesni žalovaní kúpili nehnuteľnosť a bez meškania uhradili meškajúce platby za žalobcu z úveru, ktorý si zobrali. Predávajúci bezprostredne pred kúpou predmet prevodu zaťažili záložným právom v prospech banky na zabezpečenie úveru poskytnutého žalovaným na zaplattenie kúpnej ceny, o ktorú sumu by prípadná pohľadávka mala byť znížená; kúpna zmluva bola uzavretá s tým, že kúpna cena bude uhradená vyplatením meškajúcich platieb úveru žalobcu a v prospech žalobcu. Poukázali i na to, že žalobca dňa 26.10.2010 vystavil čestné vyhlásenie, že voči L. G. a svojim deťom si pri rozdelení hnutel'ného a nehnuteľného majetku nárokuje iba sumu 100.000 eur a ostatný majetok prenecháva im. Žalobca proti nim inicioval aj konanie na Okresnom súde Pezinok vedené pod sp. zn. 10C/206/2011, v ktorom sa domáhal určenia neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy. Po čiastočnom späťvzati žaloby žalovaní tvrdili, že celú kúpnu cenu vyplatili tak, ako to bolo dohodnuté v zmluve. Žalobcovi poskytli pôžičky, na ktoré si vzali úver a ich súčet predstavoval časť kúpnej ceny, aj keď to v zmluve uvedené nebolo. Išlo o sumu 2.500.000 Sk (82.984,80 eura), ktorú žalobcovi previedla na účet žalovaná 2/ dňa 27.8.2002; túto si zobrala ako úver a založila nehnuteľnosť v U.; ďalej sumu 5.000.000 Sk (165.969,59 eura), ktorú žalobcovi previedla na účet žalovaná 1/ dňa 8.9.2003; túto si zobrala ako úver a založila nehnuteľnosť v G.; sumu 540.000 eur, ktorú sumu prevzali žalovaní ako úver za žalobcu, ktorý túto sumu previedol na svoj účet a bola založená i nehnuteľnosť v G.; sumu 20.000 eur, ktorú previedla žalobcovi žalovaná 1/ dňa 27.4.2009 a sumu 1.000.000 Sk, ktorú previedla žalovaná 1/ dňa 28.3.2007 na kúpu pálenice v Y. M.; spolu išlo o pôžičky poskytnuté žalobcovi v sume 842.148,31 eura. Zvyšok kúpnej ceny, t. j. 957.851,69 eura prevzal žalobca v hotovosti pri podpise zmluvy, čo vedela potvrdiť Jana Lacková ako druhá predávajúca. S ohľadom na znenie čl. II bod 2.3 kúpnej zmluvy, v zmysle ktorého kupujúci uhradia kúpnu cenu k rukám predávajúcich pri podpise zmluvy mali za to, že žalobca by nikdy nepodpísal dodatky ku kúpnej zmluve, ak by kúpnu cenu nemal vyplatenú.

4. Žalobca v reakcii uviedol, že nakoľko jeho bývalá manželka nevykonala svoje právo na uplatnenie relatívnej neplatnosti jeho právneho úkonu vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe, jeho právny úkon v roku 2015 nadobudol de facto definitívne následky platného právneho úkonu, čím sa ustálila i jeho vecná legitímácia. Čestné vyhlásenie zo dňa 26.10.2010 mal za nesúvisiace s prejednávanou vecou a podotkol, že predchádzalo uzavretiu kúpnej zmluvy. Ohľadom splatenia časti kúpnej ceny finančnými transakciami z úverov a pôžičiek opísal ich účel a zároveň poukázal na to, že všetky deklarované transakcie okrem sumy 540.000 eur časovo predchádzajú uzavretiu kúpnej zmluvy a neexistuje žiadna zmluva, ktorá by tieto prepájala s predmetnou kúpnu zmluvou; takýto spôsob splatenia kúpnej ceny nie je uvedený ani v kúpnej zmluve.

5. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k záveru o nedôvodnosti žaloby. Mal za to, že nakoľko kúpna zmluva bola podpísaná dňom 7.2.2011, žalobca tým deklaroval splnenie povinnosti žalovanými ako kupujúcimi. Svedkyňa L. G. ako druhá predávajúca vo svojej výpovedi potvrdila obranu žalovaných, že kúpna cena bola pri podpise zmluvy zaplattená. Uvedenému nasvedčovala aj skutočnosť, že žalobca po podpise kúpnej zmluvy podpísal dňa 7.2.2011 a 25.2.2011 dodatky k tejto zmluve a tiež, že pôvodne sa domáhal sumy 1.800.000 eur a následne po procesnej obrane žalovaných vzal žalobu v časti o zaplattenie sumy 540.000 eur späť. Nakoľko predmet kúpy patril do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej aj „BSM“), o neexistencii predmetnej pohľadávky svedčí aj skutočnosť, že v konaní o vyporiadanie BSM, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 6C/264/2013, žalobca túto pohľadávku vo vzájomnej žalobe v rámci masy bezpodielového spoluvlastníctva neuviedol. Poukázal i na konanie vedené na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 10C/206/2011, v ktorom žalobca považoval kúpnu zmluvu za absolútne neplatný právny úkon, a to z dôvodu jeho uvedenia do omylu žalovanými, ktorí už pri uzatváraní zmluvy nemali mať úmysel dohodnutú kúpnu cenu zaplatiť; nárok na zaplattenie kúpnej ceny, resp. jej časti, by z absolútne neplatnej zmluvy nevznikol. V uvedenom konaní vzal žalobca žalobu späť a konanie bolo zastavené. Žalobca uvedený rozpor nevysvetlil. O neexistencii pohľadávky svedčilo i to, že ak by táto existovala, a teda by boli žalovaní v omeškaní zo zaplattením čo i len časti kúpnej ceny, žalobca by mal možnosť od kúpnej zmluvy v zmysle § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka odstúpiť, ktorú možnosť však nevyužil.

Súd prvej inštancie obranu žalovaných o splatení časti kúpnej ceny v období predchádzajúcom jej uzavretiu (v rokoch 2002, 2003 a 2009) považoval za irelevantnú a nasvedčujúcu skôr tomu, že žalobca v minulosti účelovo prevádzal na svoje deti svoje nehnuteľnosti, resp. patriace do BSM, za účelom okamžitej dostupnosti disponibilných finančných prostriedkov v nezanedbateľnej výške z úverov, ktoré si brali žalovaní na úhradu cien žalobcovi za takto prevádzané nehnuteľnosti.

6. Odvolací súd na odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 4C/32/2013-928, zo dňa 21.9.2017, uznesením č.k. 3Co/50/2018-1133, zo dňa 29.11.2018, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Ustálil, že z hľadiska dôkazného bremena žalobca v konaní preukázal uzatvorenie kúpnej zmluvy, na základe ktorej si uplatňoval nárok na zaplatenie kúpnej ceny v sume 1.260.000 eur, ktorú skutočnosť žalovaní žiadnym spôsobom nespochybovali. Pokiaľ žalovaní tvrdili, že kúpna cena bola uhradená kombináciou pôžičiek poskytnutých žalobcovi v čase pred uzavretím kúpnej zmluvy, listinný dôkaz preukazujúci uzatvorenie deklarovaných zmlúv o pôžičke nepredložili; rovnako nepredložili ani žiadny listinný dôkaz preukazujúci odovzdanie hotovosti v sume 957.851,69 eura pri podpise zmluvy, ktorá suma predstavovala súhrn výnosov z podnikateľskej činnosti žalovanej 2/ a výnos z predaja nehnuteľnosti v G.; k jasnému preukázaniu týchto skutočností tak nedošlo. Ohľadom žalovanými predložených viacerých obojstranne zaväzujúcich zmlúv zhodne so súdom prvej inštancie konštatoval, že tieto nesúviseli s pohľadávkou žalobcu uplatňovanou v tomto konaní a túto pohľadávku nebolo možné dávať do súvislosti s finančnými transakciami, ktoré žalovaní označili ako pôžičky, do takej miery, v akej boli tieto finančné operácie realizované za účelom splnenia záväzkov, vyplývajúcich zo špecifikovaných listín. Pokiaľ tak zo strany žalovaných boli poskytnuté finančné prostriedky v sume 842.148,31 eura, právny titul poskytnutia týchto ostal sporným, pričom túto spornosť súd prvej inštancie v konaní neodstránil. V prípade časti kúpnej ceny v sume 957.851,69 eura, ktorá mala byť uhradená v hotovosti pri podpise zmluvy, považoval odvolací súd závery súdu prvej inštancie za predčasné, nakoľko podľa jeho názoru žalovaní ani v tejto časti v plnom rozsahu neunesli dôkazné bremeno pri preukazovaní tvrdených skutočností. Výpoveď svedkyne L. G., ktorá potvrdila argumentáciu žalovaných, totiž nemala oporu v iných dôkazoch produkovaných v rámci konania. Odvolací súd mal za to, že len zo znenia čl. II bodu 2.3 kúpnej zmluvy s ohľadom na ostatné okolnosti sporu nebolo možné prijať jednoznačný záver o tom, že k zaplateniu kúpnej ceny naozaj došlo, keď samotná konštrukcia predmetného ustanovenia nehovorí o zaplatení kúpnej ceny ako o minulom, už uskutočnenom a zavŕšenom jave. V tejto súvislosti podotkol, že v žiadnom prípade nesmeruje k vyzdvihovaniu prísne formálneho jazykového výkladu ustanovení kúpnej zmluvy pri hodnotení prejavu vôle zmluvných strán, ale poukazuje na to, že v konaní pred súdom prvej inštancie boli produkované také dôkazy, ktoré faktické splnenie uvedenej povinnosti spochybnili, a preto nebolo možné sa uspokojiť len s poukazom na znenie ustanovenia zmluvy ako dôkazu jeho plnohodnotného splnenia. Žalobca prevzatie tejto časti kúpnej ceny poprel a s výnimkou výpovede svedkyne L. G. uvedené nebolo preukázané žiadnym iným dôkazom, ktorý by žalobcove námietky bez akýchkoľvek pochybností vyvrátil. Zdôraznil, že s ohľadom na blízke rodinné vzťahy strán sporu nemožno z dôvodu absencie listinného dôkazu priamo preukazujúceho presun finančných prostriedkov z dispozičnej sféry žalovaných na žalobcu v deň uzatvorenia zmluvy, prijať záver o tom, že táto časť kúpnej ceny uhradená nebola. Bol však toho názoru, že pokiaľ ide o finančné prostriedky v takej výške a nejde o finančnú čiastku, ktorou sa bežne v obchodnom či súkromnom styku disponuje, žalovaní mohli predložiť aspoň nepriame dôkazy, nasvedčujúce tomu, že boli reálne spôsobilí takouto finančnou čiastkou disponovať, napr. potvrdením o finančných transakciách, o výnosoch z podnikateľskej činnosti, výpisom z účtu alebo iným obdobným spôsobom; prítomnosť dôkazu preukazujúceho majetkové pomery žalovaných v čase uzatvorenia zmluvy by totiž významne prispela k dôveryhodnosti ich tvrdenia. V prípade pripojeného súdneho spisu Okresného súdu Pezinok sp. zn. 10C/206/2014, v ktorom sa žalobca domáhal neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy, konštatoval, že pokiaľ zo strany súdu prvej inštancie došlo ku komparácii argumentácie žalobcu v uvedenom a predmetnom konaní, bolo potrebné, aby k obdobnej komparácii došlo i v prípade argumentácie žalovaných. Uvedené platí obzvlášť v prípade, ak títo v uvedenom konaní o neplatnosť kúpnej zmluvy v podaní zo dňa 12.10.2012 uviedli, že všetky zmluvné strany boli uzročené s tým, že napriek takémuto prejavu vôle v kúpnej zmluve (v čl. II bode 2.3 kúpnej zmluvy) má dôjsť k úhrade kúpnej ceny neskôr; vo veci zmluvného dojednaní o splatnosti kúpnej ceny znenie jej článku nepredstavovalo skutočnú vôľu zmluvných strán a je zjavné, že dojednanie o splatnosti kúpnej ceny nebolo nielenže dodržané a žalobcom ani požadované, ale dokonca žalobca vedel o nedostatku voľných zdrojov žalovaných potrebných k okamžitému vyplateniu kúpnej ceny pri samotnom podpise kúpnej zmluvy a o potrebe získania úveru na ich strane za účelom prefinancovania kúpnej ceny; v predmetnom konaní však trvali na tom, že časť kúpnej ceny v sume 957.851,69 eura bola uhradená v

hotovosti pri podpise kúpnej zmluvy. Zároveň odvolací súd konštatoval, že spochybnenie platnosti kúpnej zmluvy žalobcom v uvedenom konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 10C/206/2014 sama osebe nemohla mať žiaden vplyv na trvanie povinnosti zmluvných strán vyplývajúcich z danej zmluvy. Hoci žalobca v týchto konaniach uplatňoval odlišné nároky, jeho procesná argumentácia bola v zásade v oboch prípadoch postavená na tvrdení, že mu zo strany žalovaných nebola zaplatená kúpna cena; uvedené tak nemohlo byť vyhodnotené ako jeden z podstatných argumentov pre ustálenie záveru o neexistencii predmetnej pohľadávky. Rovnako nemožno dospieť k záveru, že žalovaní neboli v omeškani s plnením peňažného dlhu len z dôvodu, že žalobca od kúpnej zmluvy neodstúpil, nakoľko právny poriadok Slovenskej republiky garantuje rôzne prostriedky ochrany subjektívnych práv, pričom pokiaľ nie je zákonom ustanovené inak, voľba konkrétneho zákonného prostriedku na ochranu subjektívneho práva je ponechaná na slobodné rozhodnutie účastníka zmluvného vzťahu dotknutého porušením zmluvných záväzkov druhou stranou; žalobca tak len žalobou na splnenie zmluvných záväzkov žalovanými vykonával svoje zákonom priznané práva.

7. Predmetné uznesenie odvolacieho súdu bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 19.2.2019 a právnomu zástupcovi žalovaných dňa 12.2.2019 spolu s výzvou na označenie ďalších dôkazných prostriedkov v intenciách právnych záverov vyslovených odvolacím súdom.

8. Bývalá manželka žalobcu, L. G., konajúca za žalobcu, podaním doručeným súdu dňa 18.2.2019 spolu s písomnou plnou mocou udelenou jej žalobcom dňa 21.1.2011 s overeným podpisom žalobcu, vo vzťahu ku ktorej žalobca na výzvu súdu neoznámil jej odvolanie, vzala žalobu žalobcu späť v celom rozsahu, a preto súd prvej inštancie so súhlasom žalovaných zo dňa 7.5.2019 konanie podľa § 144, § 145 ods. 1 a § 146 ods. 1 veta prvá Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zastavil.

9. Odvolací súd na odvolanie žalobcu uznesením č.k. 14Co/163/2019-1344, zo dňa 1.6.2021, uznesenie súdu prvej inštancie (o zastavení konania) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko plnomocenstvo udelené žalobcom L. G. vyhodnotil vo vzťahu k predmetnému konaniu za neúčinné pre rozpor v záujmoch splnomocnenca a zastúpeného splnomocniteľa.

10. V ďalšom konaní pred súdom prvej inštancie žalovaní 2/ a 3/ v písomnom podaní zo dňa 1.7.2021 (obsahovo identickým zo dňa 19.2.2019) zotrvali na nimi prezentovanej procesnej obrane v zmysle, že celú kúpnu cenu žalobcovi vyplatili tak, ako bolo dohodnuté v kúpnej zmluve, hoci to v tejto uvedené nebolo, a to z úverov prevedených žalobcovi (v sume 2.500.000 Sk, 5.000.000 Sk, 540.000 eur, 20.000 eur a 1.000.000 Sk, vrátenie ktorej sumy žalobca nepreukázal) spolu v sume 842.148,31 eura, ktorý zápočet pôžičiek do kúpnej ceny potvrdila svedkyňa, ktorá bola spolu so žalobcom predávajúcou; zvyšok kúpnej ceny v sume 957.851,69 eura uhradili žalobcovi v hotovosti pri podpise kúpnej zmluvy tak, ako vypovedala i svedkyňa L. G., pričom táto suma pochádzala z predaja domu žalovanej 1/ v G. a z podnikateľských príjmov žalovanej 2/. Poukázali i na návrh dohody zaslaný im zo strany žalobcu e-mailom zo dňa 3.6.2014, kde sa ich pokúšal vydierať tak, aby predali dom v G. a jemu poukázali peniaze, pričom mu nezáležalo na výške, keď uvádzal, že sumu do depozitu si dohodnú pri stretnutí, zatiaľ bez právnikov. Ďalej uviedli, že trestné oznámenie na svedkyňu L. G. pre podozrenie zo spáchania trestného činu krivej výpovede bolo opakovane zastavené. Mali tiež za to, že odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal s dôkazmi v neprospech žalobcu; ako nový dôkaz predložili e-mailové správy od žalobcu zo dňa 10. a 11.7.2011.

11. Žalobca v reakcii uviedol, že dôkazy predložené žalovanými žiadnym spôsobom nepreukazujú zaplatenie kúpnej ceny a vo vzťahu k meritu veci sú absolútne bezpredmetné.

12. Na pojednávaní dňa 9.9.2021 súd prvej inštancie oboznámil strany doslovným čítaním z pripojeného spisu Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 10C/206/2011, písomného vyjadrenia žalovaných zo dňa 11.10.2012 a vykonal doplňujúci výsluch žalovaného 3/; vyjadrili sa i právní zástupcovia strán. Podľa obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Pezinok sp. zn. 10C/206/2011 v konaní o žalobe žalobcu zo dňa 19.7.2011 o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 7.2.2011 a jej dvoch dodatkov a o určenie, že žalobca a jeho manželka sú výlučnými vlastníkami v podieloch 1/1 k celku nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX a v podiele 1/8 k celku nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX v katastrálnom území G., bola žaloba dňa 30.10.2012 vzatá späť a konanie bolo uznesením č.k. 30C/206/2011-334, zo dňa 31.10.2012 zastavené, ktoré uznesenie nadobudlo dňa 1.1.2013 právoplatnosť. Skutkovým základom bolo tvrdenie žalobcu, že žalovaní kúpnu cenu pri podpise kúpnej zmluvy neuhradili a neurobili tak

ani po uplynutí viacerých mesiacov, kedy to rešpektoval, nakoľko vedel, že získanie takejto čiastky prostredníctvom bankových úverov si vyžaduje dlhší čas; žalovaní nemajú záujem kúpu cenu zaplatiť, manželka na jej uhradení netrvá a navyše požiadala aj o rozvod a so žalovanými robia obštrukcie, keď ho z domu v G. vystaňovali a zrušili mu tam i trvalý pobyt.

Z vyjadrenia žalovaných v uvedenom konaní vyplýva, že žalovaní v spolupráci so žalobcom požiadali v súvislosti s plánovaným odkúpením nehnuteľnosti banku o poskytnutie úveru, z ktorého prostriedky v sume 540.000 eur v rámci úhrady kúpnej ceny v plnom rozsahu poukázali žalobcovi na splatenie úveru jeho a jeho manželky, ktorý bol dovtedy zabezpečený predmetným domom. Žalobca pripravil, resp. obstaral prípravu návrhu kúpnej zmluvy a neskôr jej dodatkov, v ktorej bolo uvedené, že k úhrade kúpnej ceny má dôjsť pri podpise kúpnej zmluvy a v takomto znení bola kúpna zmluva aj podpísaná; zmluvné strany však boli od počiatku uzrozmene s tým, že napriek takémuto prejavu vôle má dôjsť k úhrade kúpnej ceny neskôr, a teda zmluvné dojednanie o splatnosti kúpnej ceny nepredstavovalo skutočnú vôľu zmluvných strán; žalobca zároveň vedel o nedostatku voľných zdrojov žalovaných potrebných k okamžitému vyplateniu kúpnej ceny a o potrebe získania úveru na ich strane za účelom financovania kúpnej ceny, ktorá bola v sume 540.000 eur aj zaplatená. Podľa LV č. XXXX a LV č. XXXX sú žalovaní vedení ako podieloví spoluvlastníci každý v podiele 1/3 k celku vo vzťahu k tam zapísaným nehnuteľnostiam (predmetu kúpnej zmluvy zo dňa 7.2.2011 a jej dvoch dodatkov, ktorý vklad bol povolený pod č. V 366/2011 dňa 31.3.2011. Žalovaný 3/ ohľadom oboznámeného vyjadrenia uviedol, že vtedy to bola taká právna stratégia, nakoľko sa to zdalo efektívnejšie; žalobca však nakoniec vzal žalobu späť a už sa k tomu nebude vracáť. Konštatoval, že išlo o dohodu medzi rodinnými príslušníkmi, pričom ak má žalobca ako predávajúci nejaké záväzky, nevidel dôvod, prečo by mu jeho rôzne pohľadávky mali saturovať žalovaní, keď od nich dostal množstvo finančných prostriedkov. Právny zástupca žalobcu na tomto pojednávaní zotrval na žalobe, poukázal na právny názor odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení č.k. 3Co/50/2018-1133, zo dňa 29.11.2018, vo vzťahu k obrane žalovaných o zaplatení časti kúpnej ceny započítaním pôžičiek získaných z úverov, ako aj vo vzťahu k obrane žalovaných o zaplatení časti kúpnej ceny v hotovosti. Listinné dôkazy údajne preukazujúce solventnosť žalovaných k výplate časti kúpnej ceny v hotovosti označil za nedostatočné, a teda nespôsobilé preukázať, že žalovaní by boli schopní disponovať tak horibilnou sumou; v prípade poznámok žalobcu a objednávky ubytovania (č. l. 1180 a nasl.) podotkol, že ide o osobnú korešpondenciu žalobcu, ktorá ostala v rodinnom dome v G. po jeho vystaňovaní, ktorú žalovaní v tomto konaní využívajú; navyše tieto poznámky preukazujú len potenciálnu možnosť zarobenia čistého mesačného zisku v sume 9.000 eur, a nie 1 milión eur.

Ostatné argumenty žalovaných označil za irelevantné. K novým dôkazom uviedol, že e-maily žalobcu sa týkajú otázky bývania žalobcu po tom, ako bol vystaňovaný z rodinného domu v G.; e-mail zo dňa 11.7.2011 obsahuje ponuku žalobcu na pomoc žalovaným so sprostredkovaním predaja rodinného domu, za čo by ocenil províziu; tieto však nepreukazujú zaplatenie kúpnej ceny. Právny zástupca žalovaných zotrval na ich obrane. Súd prvej inštancie pojednávanie odročil za účelom poskytnutia časového priestoru žalovaným na predloženie dôkazov k tvrdeniu disponibilite finančných prostriedkov v hotovosti a k tvrdeniu o existencii dohôd o pôžičkách žalobcovi, ktoré mali byť započítané na kúpnu cenu.

13. Žalovaní dňa 16.9.2021 doručili súdu prvej inštancie listinné dôkazy, a to potvrdenie zo dňa 7.2.2011 a prehlásenie zo dňa 21.2.2011 so sprievodným listom, v ktorom uviedli, že predkladajú potvrdenie o prevzatí hotovosti v sume 950.000 eur ako časti kúpnej ceny za dom v G., ktoré podpísali obaja predávajúci (žalobca a L. G.) v deň podpisu kúpnej zmluvy a prehlásenie o úhrade plnej kúpnej ceny v hotovosti a vo zvyšku vo forme úverov, ktoré dovtedy poskytli žalovaní predávajúci, zo dňa 21.2.2011, t.j. zo dňa, kedy žalobca okrem iného vystavil splnomocnenie na všetky právne úkony svojej manželke L. G., podpísané oboma predávajúci; predmetné podanie žalovaných vrátane listinných dôkazov bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 23.9.2021.

14. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 12.10.2011 (správne 21.2.2021 - pozn. odvolacieho súdu) uviedol, že klient mu oznámil, že tieto dokumenty nikdy nepodpísal a nemal o nich vedomosť. Poukázal i na výpoveď svedkyne L. G. o tom, že neexistuje písomné potvrdenie o zaplatení kúpnej ceny a započítaní úverov a tiež na skutočnosť, že žalovaní dôkazy predložili až po 8 rokoch trvania sporu a opakovaných výzvach súdu, čo znižuje ich dôveryhodnosť. Navrhol nariadenie znaleckého dokazovania na odborné posúdenie pravosti podpisu žalobcu na predložených listinných dôkazoch. Právny zástupca žalovaných na tomto pojednávaní uviedol, že dôkazy predložili v tom čase z dôvodu, že prehľadali celú dokumentáciu žalobcu, ktorú nechal v rodinnom dome v G., pričom našli uvedené dokumenty spísané vlastnoručne L. G.; zároveň uviedol, že netrvá na doplnujúcom výsluchu žalobcu.

15. Súd prvej inštancie v súlade s § 253 ods. 3 CSP navrhnuté znalecké dokazovanie pre nezloženie preddavku žalobcom nemohol vykonať, ktorú skutočnosť stranám oznámil písomne zo dňa 9.3.2022.

16. Na pojednávaní dňa 23.8.2022 právny zástupca žalobcu dôkazy predložené žalovanými, a to potvrdenie zo dňa 7.2.2011 a prehlásenie zo dňa 21.2.2011 označil za izolovaný dôkaz, ktorý by nemal prevážiť, nakoľko ostatné dôkazy sú v prospech žaloby, na ktorej zotrval. Právny zástupca žalovaných zotrval na všetkých písomných podaniach a prednesoch, vo vzťahu k predmetným listinným dôkazom (potvrdeniu a prehláseniu) uviedol, že tieto sú pravé a označil ich za nosný dôkaz preukazujúci odovzdanie kúpnej ceny; zároveň je tu mnoho ďalších dôkazov preukazujúcich zaplatenie kúpnej ceny, ktoré opätovne vymenoval a s ohľadom na uvedené žiadal žalobu zamietnuť.

17. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní, za súčasnej aplikácie § 34, § 37, § 40 ods. 1, § 41, § 46 ods. 1, § 489, § 588, § 563 Občianskeho zákonníka, čl. 2 ods. 1 až 3, § 191 ods. 1, 2, § 232 ods. 2 až 4 CSP, a tiež s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) sp. zn. 3Cdo/12/2016, publikované v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR č. 8/2016, sp. zn. 2Cdo/155/2011, sp. zn. 3MCdo/6/2010, zo dňa 22.9.2010, sp. zn. 5Obo/52/2010, zo dňa 24.6.2010, sp. zn. 6Cdo/81/2010, zo dňa 31.5.2010, sp. zn. 4Cdo/13/2009, zo dňa 24.2.2010, sp. zn. 3Cdo/192/2004, judikát R 68/71, judikát R 78/1966, rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/3745/2009 a 11Cdo/1193/2007, dospel k záveru o dôvodnosti žaloby. Rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu v uznesení č.k. 3Co/50/2018-1133, zo dňa 29.11.2018, konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné uzavretie kúpnej zmluvy dňa 7.2.2011 s dvomi dodatkami, kde na strane predávajúcich vystupoval žalobca a jeho vtedajšia manželka, L. G., predmetom ktorej boli nehnuteľnosti patriace do BSM žalobcu a L. G.. Vzhľadom na uvedené dohodnutá kúpna cena, prípadne nárok na jej zaplatenie, patril v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka do ich BSM. Námietky žalovaných o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu domáhať sa zaplatenia predmetnej kúpnej ceny vyhodnotil ako nedôvodné, nakoľko aktívna vecná legitímácia žalobcu na podanie žaloby vyplýva z hmotnoprávneho ustanovenia § 143 Občianskeho zákonníka.

18. Konštatoval, že predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie, resp. doplatenie časti kúpnej ceny v sume 1.260.000 eur dohodnutej so žalovanými ako kupujúcimi v kúpnej zmluve zo dňa 7.2.2011 o prevode nehnuteľností. Žalobca záväzok vyplývajúci z uzavretej kúpnej zmluvy (prevod vlastníckeho práva na kupujúcich) splnil, čoho dôkazom je aj zápis na príslušných listoch vlastníctva; sporným bolo splnenie záväzku žalovaných uhradiť dohodnutú kúpnu cenu v sume 1.800.000 eur (každý v 1/3, t.j. 600.000 eur). Splnenie záväzku v sume 540.000 eur z úveru č. XXXXXXXXXXXX nebolo žalobcom popreté a v tejto časti vzal žalobu i späť. Keďže od žalobcu nebolo možné spravodlivo požadovať preukázanie nezaplatenia kúpnej ceny, skutkové tvrdenia ohľadom splnenia záväzku z kúpnej zmluvy boli procesne povinní preukázať žalovaní, ktorí trvali na tom, že kúpnu cenu v plnom rozsahu uhradili. Pokiaľ žalovaní tvrdili, že časť kúpnej ceny bola uhradená započítaním v minulosti poskytovaných pôžičiek žalobcovi z úverov, ktoré si brali, poukázal na uznesenie odvolacieho súdu č.k. 3Co/50/2018-1133, zo dňa 29.11.2018, v ktorom tento ohľadom uvedených transakcií judikoval, že plnenia poskytnuté v minulosti žalobcovi a jeho manželke z úverov, nesúviseli s predmetnou pohľadávkou žalobcu tak, ako nesúvisela pohľadávka uplatňovaná v tomto konaní s listinnými dôkazmi žalovaných preukazujúcich tieto zmluvné vzťahy a plnenia z nich nebolo možné dávať do súvislosti s finančnými transakciami, ktoré žalovaní označovali ako pôžičky, a to do takej miery, v akej boli tieto finančné operácie realizované za účelom splnenia záväzkov vyplývajúcich z uzatvorených kúpnych zmlúv. Zdrojom finančných prostriedkov v minulosti prevedených žalobcovi zo strany žalovaných 1/ a 2/ totiž boli hypotekárne úvery zabezpečené záložným právom úverujúcej banky so zmluvne určeným/dohodnutým účelom; v žiadnom prípade tieto platby nemožno hodnotiť ako pôžičky, keďže nešlo o dočasné poskytnutie finančných prostriedkov žalobcovi, ale o splnenie zmluvnej povinnosti úhrady kúpnych cien z titulu kúpnych zmlúv, za ktoré žalované 1/ a 2/ nadobudli do svojho vlastníctva nehnuteľnosti v U. a v G.. Išlo o úvery poskytnuté žalovanej 2/ na základe zmlúv o hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 3.9.2022 a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 23.4.2009 z titulu kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľností v U. (kúpna cena 2.500.000 Sk a 20.000 eur) a žalovanej 1/ z hypotekárneho úveru poskytnutého jej prevodom dňa 8.9.2003 z titulu kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľností v G. (kúpna cena 5.000.000 Sk). Poskytnutie sumy 1.000.000 Sk žalobcovi z účtu žalovanej 1/ ako pôžičky na kúpu pálenice v Y. M. žalovaní predloženými dôkazmi nepreukázali a neunesli ani dôkazné bremeno nad všetku pochybnosť, keď nepreukázali plnenie žalobcovi v sume 1.000.000 Sk titulom úhrady časti kúpnej ceny na základe kúpnej zmluvy zo dňa 7.2.2011. Z listinných dôkazov predložených v tomto smere vyplýva, že spoločnosť G.

F. F.E..D.. zastúpená konateľom - žalobcom a ďalšou splnomocnenou osobou adresovala obchodnej spoločnosti F. F. F.E..D., zastúpenej konateľkou C. X. P., listom zo dňa 22.3.2007, písomnú ponuku na odkúpenie 100% obchodných podielov za kúpnu cenu 90.000.000 Sk, z toho 3.000.000 Sk nevratnej zálohy/zmluvnej pokuty, splatnej v deň podpisu zmluvy o budúcej zmluve. Na účet žalovanej 2/ bola dňa 28.3.2007 pripísaná suma 1.173.973,50 Sk s poznámkou: „G. L. C.“ a dňa 28.3.2007 odpísaná suma 1.000.000 Sk s poznámkou: „P.“, na účet s názvom „P.“ č. XXXX/XXXXX-XXXXXX. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaná 2/ (a nie žalovaná 1/) síce vykonala prevod sumy 1.000.000 Sk zo svojho bankového účtu, avšak zrejme bez právneho dôvodu, keďže podľa predloženej písomnej ponuky zo dňa 22.3.2007 nebola zmluvnou stranou zamýšľaného prevodu obchodných podielov a navyše prevod vykonala na bankový účet tretej osoby - C. X. P.Í., a nie na bankový účet žalobcu; ak by aj konala na základe predchádzajúcej dohody so žalobcom, plnila by za obchodnú spoločnosť G. F. F.E..D., a teda za právnickú osobu, a nie fyzickú osobu žalobcu. Navyše, žalobca v konaní tvrdil, že predmetnú sumu na účel vyplatenia zálohy žalovanej 2/ poskytol na účet, pričom z predloženého výpisu z účtu žalovanej 2/ vyplýva, že v deň označeného prevodu bola na tento účet pripísaná suma prevyšujúca realizovaný prevod (1.173.973,50 Sk), nie je však nad všetku pochybnosť zrejmé, kto bol jej odosielateľom. Súd prvej inštancie tak uzavrel, že žalovaní neunesli dôkazné bremeno o časovej a vecnej súvislosti tvrdeného plnenia, ktoré malo byť započítané na kúpnu cenu z kúpnej zmluvy zo dňa 7.2.2011; skutočnosť, či sa žalovaná 2/ alebo žalobca úspešne alebo neúspešne domáhajú vrátenia sumy 1.000.000 Sk súdnou cestou, nie je v predmetnom konaní relevantná.

19. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal listinnými dôkazmi predloženými žalovanými, a to potvrdením zo dňa 7.2.2011 a prehlásením zo dňa 21.2.2011. Podľa znenia textu potvrdenia zo dňa 7.2.2011 mali žalobca a svedkyňa L. G. potvrdiť, že od svojich detí ako kupujúcich prevzali za dom v G. sumu 950.000 eur v hotovosti a podľa znenia prehlásenia zo dňa 21.2.2011 mali žalobca a svedkyňa L. G. prehlásiť, že od svojich detí za predaj domu v G. dostali plnú kúpnu cenu, zaplattenú sčasti v hotovosti a sčasti ako súčet úverov. Súd prvej inštancie konštatoval, že obsah týchto listín je vo viacerých smeroch v rozpore s výpoveďou svedkyne L. G., keď táto vypovedala o hotovosti 957.000 eur a nejaké drobné a na výslovné otázky, či bolo o úhrade vystavené nejaké potvrdenie, odpovedala jednoznačne záporne zdôrazňujúc, že sú rodina; ohľadom zdrojov časti kúpnej ceny v hotovosti uviedla, že išlo o financie z podnikateľskej činnosti dcéry C., ktorá prevádzkovala ubytovanie v penzióne a z kúpnej ceny za predaj domu v G. dcéry L.. Súd prvej inštancie mal za to, že tieto rozpory nie je spôsobilé zhojiť ani tvrdenie právneho zástupcu žalovaných, že svedkyňa si s odstupom času nemusela niektoré skutočnosti pamätať, a to najmä s prihliadnutím na to, že išlo o jediné obydlie rodiny a tiež na značne vysokú kúpnu cenu, tým skôr, ak mali žalovaní v čase podpisu kúpnej zmluvy disponovať tak značnou sumou v hotovosti. Napokon, aj odvolací súd vo svojom uznesení č.k. 3Co/50/2018-1133, zo dňa 29.11.2018, judikoval, že samotná výpoveď svedkyne L. G. o úhrade kúpnej ceny v hotovosti pri podpise kúpnej zmluvy, nemala oporu v iných dôkazoch žalovaných. Žalobca navyše pravosť svojho podpisu na predložených listinách poprel a hoci navrhol znalecké dokazovanie ohľadom pravosti jeho podpisu, toto na jeho návrh vykonané nebolo, a to pre nezloženie preddavku na jeho vykonanie zo strany žalobcu. S poukazom na uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/13/2009, zo dňa 24.2.2010, ustálil, že dôkazné bremeno ohľadne pravosti podpisu zaťažovalo stranu žalovaných, ktorí zo skutočností v listinách uvedených vyvodzovali pre seba v konaní priaznivé právne dôsledky v podobe návrhu na zamietnutie žaloby. Nakoľko žalovaní, navyše právne zastúpení, preskúmanie pravosti podpisu na týchto listinách odborne zdatnou osobou nenavrhlí, napriek tomu, že boli súdom informovaní o tom, že návrh žalobcu nevykoná. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie na tieto listinné dôkazy nemohol prihliadnuť a vyvodiť z nich pre žalovaných priaznivý záver.

20. Súd prvej inštancie, v súlade s právnym názorom, ktorý judikoval odvolací súd vo svojom uznesení č.k. 3Co/50/2018-1133, zo dňa 29.11.2018, ďalej konštatoval, že pokiaľ ide o finančné prostriedky v takej výške (957.851,69 eura), ktorou sa bežne v hotovosti v súkromnom či obchodnom styku nedisponuje, mohli žalovaní predložiť aspoň nepriame dôkazy nasvedčujúce tomu, že boli reálne spôsobilí takouto sumou disponovať, a to napr. potvrdením o vykonaných finančných transakciách, o výnosoch z podnikateľskej činnosti žalovaných, výpisom z účtu alebo iným obdobným spôsobom, keď prítomnosť dôkazu preukazujúceho majetkové pomery žalovaných v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy by významne prispela k dôveryhodnosti ich tvrdení o vykonaní hotovostnej finančnej operácie v takom rozsahu. Pokiaľ išlo o tvrdenie žalovaných o úhrade časti kúpnej ceny v hotovosti, ktorej zdrojom mali byť okrem iného aj príjmy zo súkromných zdrojov žalovanej 1/ z predaja nehnuteľnosti v G., súd prvej inštancie uviedol, že vo vzťahu k tomuto tvrdeniu nepredložili žiadne dôkazné prostriedky, či už kúpnu

zmluvu a na ňu nadväzujúci výpis z účtu žalovanej 1/, z ktorého by bol v časovej súvislosti s uzatvorením predmetnej kúpnej zmluvy zo dňa 7.2.2011 bol realizovaný výber tak značnej hotovosti, prípadne výpis z účtu preukazujúci úspory a výber hotovosti. V prípade podnikateľských príjmov žalovanej 2/, ktoré tiež mali byť zdrojom hotovosti, k tomuto žalovaniu predložili len čiastočne čitateľné neurčité poznámky žalobcu o predpokladaných možných ročných výnosoch z ubytovania s raňajkami a prevádzkovaním kaviarne, a teda ničím nepodložené výpočty žalobcu o možnom výnose, a jednu písomnú objednávku ubytovania v rozsahu 2 dní s raňajkami pre 29 osôb za cenu 870 eur od mesta U. zo dňa 27.6.2011, adresovanú dodávateľovi X. L. X. U.. Súd prvej inštancie mal za to, že z týchto dôkazov nebolo možné vyvodiť záver, že v čase uzavretia predmetnej kúpnej zmluvy, a teda ku dňu 7.2.2011, mohli žalovaní reálne disponovať finančnou čiastkou v sume 957.851,69 eura v hotovosti.

21. Rešpektujúc záväzný pokyn odvolacieho súdu v uznesení č.k. 3Co/50/2018-1133, zo dňa 29.11.2018, zaoberal sa súd prvej inštancie aj komparáciou skutkových tvrdení žalovaných v predmetnom konaní a v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 10C/206/2011, v ktorom uviedli, že uhradili žalobcovi z im poskytnutého úveru sumu 540.000 eur, pričom v predmetnom konaní tvrdili, že kúpna cena bola v celom rozsahu uhradená kombináciou pôžičiek poskytnutých žalobcovi v minulosti z úverov, ktoré si vzali a sčasti v hotovosti pri podpise kúpnej zmluvy. V konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 10C/206/2011 tiež uviedli, že všetky zmluvné strany boli od počiatku uzročené s tým, že aj napriek prejavu vôle v kúpnej zmluve o splatnosti kúpnej ceny pri podpise kúpnej zmluvy má k úhrade kúpnej ceny dôjsť neskôr. Súd prvej inštancie mal za to, že ak aj čl. II bod 2.3. kúpnej zmluvy možno považovať za nezhodu vôle a jej prejavu zmluvných strán v právnom úkone podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to aj s prihliadnutím na vyjadrenia žalobcu v uvedenom i v predmetnom konaní, že nakoľko išlo o rodinu, bol si vedomý časového priestoru na zabezpečenie potrebných finančných prostriedkov, neplatnosť sa vzťahovala len na časť právneho úkonu, a to dohodu o splatnosti kúpnej ceny, ktorá je oddeliteľná od ostatného podstatného obsahu právneho úkonu, ktorými sú v zmysle § 41 a § 588 Občianskeho zákonníka predmet kúpy a cena. Uzavrel, že pri absencii dohody o čase plnenia, resp. splatnosti, platí, že splatnosť dlhu v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka, ak nie je určená v rozhodnutí, ani ustanovená právnym predpisom, nastáva prvého dňa po tom, čo veriteľ o plnenie požiadal.

22. Pokiaľ išlo o všetky ďalšie listinné dôkazy produkované žalovanými v konaní, a to čestné prehlásenie žalobcu zo dňa 26.10.2010, e-maily žalobcu adresované žalovaným, rôzna listinná korešpondencia žalobcu súvisiaca s jeho podnikateľskými alebo inými finančnými aktivitami v minulosti; súd prvej inštancie tieto vyhodnotil ako irelevantné vo vzťahu k prejednávanej veci, nakoľko tieto nepredstavujú žiaden zo zákonom predpokladaných a prípustných spôsobov zániku záväzku žalovaných z predmetnej kúpnej zmluvy v zmysle § 559 a nasl. Občianskeho zákonníka a nemajú súvis so žalobným nárokom. V prípade čestného prehlásenia žalobcu zo dňa 26.10.2010 uviedol, že nie je zrejme, v akých súvislostiach a za akých okolností žalobca prehlásil, že pri rozdelení hnutelného a nehnuteľného majetku si bude pre svoju osobu nárokovať len 100.000 eur a ostatný majetok prenecháva svojej manželke a svojim trom deťom; zároveň z časového hľadiska, keď tento dôkaz predchádza uzavretiu kúpnej zmluvy, nemôže súvisieť s predmetom sporu a nemožno ho vyhodnotiť ako prípadné vzdanie sa nároku na zaplatenie kúpnej ceny, prípadne odpustenie dlhu. Ostatné dôkazy hoci dokresľujú charakter žalobcu, nemajú vplyv na trvanie záväzku žalovaných doplatiť žalobcovi nezaplatenú časť kúpnej ceny; nie je preto relevantné, či je žalobca ako osoba dôveryhodný, či kontaktoval žalovaných za trvania sporu ohľadom spolupráce, sprostredkovania predaja alebo v súvislosti s riešením jeho bývania a ani jeho zrejme zaužívaná prax vo vzťahu k tretím osobám požičať nemalé finančné čiastky alebo si s týmito započítavať vzájomné pohľadávky.

23. Vzhľadom na uvedené, keď žalovaní napriek návodu odvolacieho súdu aké dôkazy majú v konaní ďalej predkladať a dostatočnému časovému priestoru v konaní neprodukovali žiadne relevantné dôkazy, ktorými by nad všetku pochybnosť preukázali svoje tvrdenie o úhrade zvyšku kúpnej ceny v sume 1.260.000 eur, či už v hotovosti alebo započítaním pohľadávok voči predávajúcim spôsobilých na započítanie, nezostalo súdu prvej inštancie iné, ako žalobe v plnom rozsahu vyhovieť. Záverom podotkol, že žalovaní sú dospelé svojprávne osoby a pokiaľ so žalobcom a jeho manželkou opakovane uzavreli kúpnu zmluvu o prevode nehnuteľností za tak značnú kúpnu cenu, mohli a mali si byť vedomí, že túto bude v zmysle zásady pacta sunt servanda potrebné dodržať a nespoliehať sa bez právneho dôvodu na skutočnosť, že ide o zmluvu uzavretú s ich rodičmi. Súd prvej inštancie určil na plnenie zákonnú lehotu 3 dni, ktorá plynie od právoplatnosti rozsudku, nakoľko žalovaní neuviedli žiadne skutočnosti,

ktoré by presvedčivo umožnili záver o potrebe určenia lehoty na plnenie dlhšej ako zákonnej alebo určenia možnosti uskutočniť peňažné plnenie v splátkach.

24. Súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 3 CSP a § 262 ods. 1 a 2 CSP a s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) sp. zn. I. ÚS 453/2019, zo dňa 19.11.2019, tak, že žalobcovi, ktorý mal v konaní na súde prvej inštancie, ako i v konaní pred odvolacím súdom, plný úspech, priznal plný nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

25. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaní 1/ až 3/ z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP a navrhli odvolaciemu súdu ho zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznať im náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Napadnutý rozsudok považovali z dôvodu nedostatočného odôvodnenia, a teda bez dostatočného objasnenia skutkového stavu, za nepreskúmateľný.

26. Nestotožnili sa so záverom súdu prvej inštancie ohľadom posúdenia listinných dôkazov nimi predloženými, a to potvrdenia zo dňa 7.2.2011, podľa ktorého mali žalobca a svedkyňa L. G., bývalá manželka žalobcu, potvrdiť, že od svojich detí ako kupujúcich prevzali za dom v G. v hotovosti sumu 950.000 eur; a prehlásenie zo dňa 21.2.2011, podľa ktorého mali žalobca a svedkyňa L. G. prehlásiť, že od svojich detí za predaj domu v G. dostali plnú kúpnu cenu, zaplatenú sčasti v hotovosti a sčasti ako súčet úverov. Súd prvej inštancie totiž s poukazom najmä na uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/13/2009, zo dňa 24.2.2010, a tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, uviedol, že dôkazné bremeno ohľadne predmetných listín zaťažovalo žalovaných, nakoľko títo zo skutočností uvedených v listinách vyvodzovali v konaní pre seba priaznivé následky. Žalobca poprel pravosť svojho podpisu, avšak nezložil preddavok na trovy znaleckého dokazovania, ktoré navrhol, a preto znalecké dokazovanie nebolo vykonané. Nakoľko však súd prvej inštancie konštatoval, že dôkazné bremeno ohľadom preukázania pravosti súkromných listín zaťažovalo žalovaných, pričom títo v konaní preskúmanie pravosti podpisu žalobcu na uvedených listinách nenavrhli, hoci boli informovaní, že súd procesný návrh žalobcu nevykoná; na predmetné listinné dôkazy neprihliadal a nevyvodil z nich pre žalovaných priaznivý záver. V tejto súvislosti namietali najmä, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 12.10.2021 konštatoval, že dôkazné bremeno popretia pravosti podpisu žalobcu znáša strana žalobcu a v tomto smere nebol doposiaľ navrhnutý žiadny dôkaz; po nezaplatení preddavku na vykonanie dokazovania žalobcom sa žalovaní oprávnenne domnievali, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a s ohľadom na vyššie uvedené konštatovanie súdu nevideli dôvod, aby doplnenie dokazovania vyhotovením znaleckého posudku na pravosť podpisu žalobcu navrhovali. To, že odôvodnenie rozsudku je v príkrom rozpore s konaním a závermi súdu na pojednávaniach ohľadom toho, kto je nositeľom dôkazného bremena, považovali za zásadné porušenie základných princípov civilného sporového konania, najmä čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 CSP.

27. Pokiaľ išlo o samotnú negatívnu dôkaznú teóriu, poukázali na to, že napriek rozšírenosti názoru prezentovaného i v uznesení NS SR sp. zn. 4Cdo/13/2009, zo dňa 24.2.2010, ide len o zásadu či pravidlo, ktoré nevyplýva zo žiadneho ustanovenia platného práva a zároveň ani NS SR neuvádza, z čoho pri aplikácii tohto pravidla vychádza. Mali za to, že nakoľko v danom prípade predložili originály potvrdení, čím riadne preukázali existenciu potvrdenia o úhrade kúpnej ceny, nešlo o dôkaz negatívnej skutočnosti, a preto nemohlo dôjsť ani k preneseniu dôkazného bremena na žalovaných; v opačnom prípade by sa žalovaní dostali do dôkaznej núdze, nakoľko by nevedeli zabezpečiť dostatok originálov podpisov žalobcu z rozhodného obdobia. Pokiaľ bol však napriek tomu súd presvedčený o postupe v zmysle negatívnej dôkaznej teórie, mal túto skutočnosť konštatovať na pojednávaní, na ktorom uviedol, že nositeľom dôkazného bremena je žalobca, a nie žalovaní.

28. Zaplatenie kúpnej ceny preukazuje aj výpoveď matky žalovaných a vtedajšej manželky žalobcu, L. G.; skutočnosť, že si ako svedkyňa nepamätala na spísanie potvrdenia o zaplatení kúpnej ceny, pripisovali značnému časovému odstupu od podpisu kúpnej zmluvy a potvrdení. V predmetný deň sa zároveň podpisovalo niekoľko dokumentov, a preto je pochopiteľné, že si nemusela spomenúť na podpísanie týchto potvrdení; jej výpoveď však potvrdzuje, že k zaplateniu kúpnej ceny došlo v plnej výške a tiež aj akým spôsobom k vyplateniu došlo. Poukázali i na to, že žalobca v rámci svojho výsluchu uviedol, že nakoľko v danom prípade ide o vysokú sumu, jej vyplatenie by si pamätal, pričom v prípade sumy 540.000 eur si na vyplatenie tejto spomenul až po ich vyjadrení k žalobe, hoci ani v tomto prípade nejde o sumu malú.

29. Ďalej v odvolaní namietali, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie aj bez predbežného právneho posúdenia a v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa následne vôbec nevysporiadal s dôkazmi predloženými žalovanými, a to e-mailovou komunikáciou zo dňa 10. - 11.07.2011, v ktorej ich žalobca žiadal, aby sa mohol nasťahovať do domu a tiež, aby mu v prípade predaja domu bola vyplatená suma vo výške 10 % kúpnej ceny, pričom na vyplatenie kúpnej ceny žalovaných nevyzýval. Súd prvej inštancie tiež pôžičku žalovanej 2/ v sume 20.000 eur poskytnutej žalobcovi dňa 27.4.2009 nesprávne priradil k transakcii z roku 2002; rovnako sa nesprávne vysporiadal s dôkazmi o pôžičke v sume 1.000.000 Sk, ktorú poskytla žalovaná 1/ na žiadosť žalobcu jeho obchodnému partnerovi, v ktorom prípade súd i nesprávne uviedol, že išlo o žalovanú 2/. Napokon sa súd prvej inštancie nevysporiadal ani s tvrdeniami o tom, že po podpise kúpnej zmluvy došlo medzi stranami k uzatvoreniu ešte dvoch dodatkov, ktorých dátumy súd v rozsudku uvádza nesprávne, a tiež, že v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a jeho bývalej manželky, svedkyne L. G., ani jeden neuviedol, že by mali mať akúkoľvek pohľadávku voči žalovaným, ktorá by rozhodne musela tvoriť masu bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

30. Napokon, pokiaľ išlo o rozpory v ich tvrdeniach, na ktoré poukázal súd prvej inštancie s poukazom na tvrdenia žalovaných v ich vyjadrení v konaní o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 7.2.2011 a určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 10C/602/2011, uviedli, že išlo o odlišný spor postavený na odlišnom právnom základe, pričom mali za to, že ako účastníci konania majú bezvýhradné právo zvoliť si inú obhajobnú stratégiu, ktorá im bola odporúčaná predchádzajúcim právnym zástupcom.

31. Záverom namietli aj pochybenie súdu prvej inštancie v prípade jeho rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania, nakoľko žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 %, avšak neprihliadol na to, že žalobca po vyjadrení žalovaných k žalobe vzal žalobu v časti o zaplatenie 540.000 eur späť; žalovaní tak boli už momentom spät'vzatia žaloby úspešní v rozsahu 30 %.

32. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných s odvolacími dôvodmi ani ich argumentáciou nesúhlasil a navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Podľa jeho názoru bolo meritum veci opakovane posudzované ako súdom prvej inštancie, tak i odvolacím súdom a tieto v minulosti opakovane poskytli vyčerpávajúce odôvodnenia skutkového stavu a vykonaného dokazovania; predmetný rozsudok nie je výnimkou a nepovažoval ho za nedostatočne odôvodnený, objasnený či nepreskúmateľný, keď sa súd prvej inštancie dostatočne detailne, presvedčivo a racionálne vysporiadal so všetkými skutočnosťami a dôvody vydania rozhodnutia sú zjavné a zreteľné. V prípade námietky žalovaných, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie aj bez predbežného právneho posúdenia, mal žalobca za to, že predbežné právne posúdenie zahŕňajúce formuláciu sporných a nesporných skutkových tvrdení má len predbežný a nezáväzný charakter a súd má možnosť sa od neho s ohľadom na skutkový stav veci, priebeh súdneho konania a závery plynúce z dokazovania, odkloniť a v súvislosti s predbežným právnym posúdením poukázal i na nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 503/2018. Argumentáciu žalovaných ohľadom negatívnej dôkaznej teórie označil za vecne/skutkovo nesprávnu a zavádzajúcu; za účelové považoval aj ich tvrdenie o dôkaznej núdzi v prípade predloženia dostatku originálov podpisov žalobcu, nakoľko žalobca do súdneho spisu takéto dokumenty dňa 9.6.2022 doložil a zároveň majú žalovaní k dispozícii celý jeho súkromný archív, ktorý počas celého súdneho konania na pravidelnej báze využívali a zneužívali, na čo v konaní opakovane poukázal. Napokon zdôraznil, že napadnutý rozsudok je v plnej miere kompatibilný a zároveň i podmienený záväzným právnym názorom odvolacieho súdu.

33. Žalovaní v odvolacej replike uviedli, že napadnutý rozsudok sa zásade odchyľuje od zjavne odlišnej dôkaznej situácie, nakoľko z ich strany bolo v konaní jednoznačne preukázané, že k úhrade kúpnej ceny žalobcovi v plnom rozsahu došlo; okrem iných podporných dôkazov navyše doložili i dve originálne potvrdenia o úhrade kúpnej ceny podpísané priamo žalobcom, pričom žalobca pravosť svojho podpisu nikdy nespochybnil, keď v priebehu konania nenamietal, že by podpisy boli sfaľšované a nepodnikol ani žiadne kroky smerujúce k spochybneniu ich hodnovernosti. Hoci na pojednávaní v októbri 2021 právny zástupca žalobcu uviedol, že žalobca si nespomína, že by uvedené dokumenty niekedy podpísal a navrhol i vypracovanie znaleckého posudku na overenie pravosti podpisov žalobcu, napriek opakovanému predlžovaniu lehoty neposkytol potrebnú súčinnosť a nedodal originály svojich podpisov,

len ťažko čitateľné kópie a v priebehu konania sa odmietol zúčastniť na pojednávaníach, za čo mu súd udelil aj pokutu; argument o nedostatku finančných prostriedkov žalobcu neobstojí, nakoľko žalobca alebo súd prvej inštancie sa v zmysle § 185 ods. 2 a 3 CSP mohli obrátiť na Kriminelisticko-expertízny ústav PZ SR a nechať vypracovať posudok na náklady štátu. Poukázali i na to, že na poslednom pojednávaní dňa 23.8.2022 právny zástupca žalobcu označil predmetné potvrdenia ako izolovaný dôkaz, a teda sám ich označil ako relevantný dôkaz a nespochybnil ich pravosť; súd prvej inštancie mal preto postupovať podľa § 151 ods. 1 a ods. 2 CSP a žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Opätovne poukázali na to, že žalobca okrem podpísania predmetných potvrdení po uzatvorení kúpnej zmluvy podpísal i dva dodatky k nej; zopakovali i námietku nevysporiadania sa s požičkami v sume 20.000 eur a 1.000.000 Sk. V prípade pôžičky v sume 1.000.000 Sk uviedli, že žalovaná 1/ túto sumu poskytla na podnikateľský zámer žalobcu a v tejto súvislosti poukázali na to, že žalobca sám túto čiastku vymáhal, pričom ak by medzi ním a žalovanou 1/ neexistovala ústna dohoda, nemal by dôvod uvedenú čiastku od dlžníka vymáhať. Poukázali aj na to, že dohodu o zápočte pôžičiek potvrdzujú 4 z 5 účastníkov spomínaných transakcií a len žalobca uvedené popiera. Ostatné dôkazy súd prvej inštancie posúdil bezdôvodne ako irelevantné, nakoľko tieto bezpochyby vytvárajú obraz o tom, že žalobca žalovanými poškodený nebol; za účelom objasnenia mal súd vykonať výsluch žalobcu, čo však bolo zmarené jeho opakovanou neúčastňou na pojednávaníach. Podotkli, že samotný žalobca v priebehu konania produkoval dôkazy, ktoré boli v rozpore s tvrdeniami jeho právneho zástupcu. Mali za to, že súd prvej inštancie porušil ich ústavné právo na obhajobu, keď argumentoval ich tvrdeniami prezentovanými v inom súdnom konaní, ktoré bolo ešte pred začatím konania právoplatne skončené.

34. Ďalej vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedli, že súd prvej inštancie konanie zaťažil aj inou vadou, a to, keď účastníkom odoprel právo na zákonného sudcu. Keďže sudkyňa L.. Y. bola v priebehu konania trestne stíhaná a mala pozastavený výkon funkcie sudcu, mala byť z ďalšieho rozhodovania veci v tomto konaní vylúčená; súd však účastníkov konania o uvedených skutočnostiach nijakým spôsobom neoboznámil. Uvedená sudkyňa pritom žalovaných závažným spôsobom poškodila, keď svojvoľne, nezákonne a v rozpore s princípmi hospodárnosti súdneho konania a nadštandardným spôsobom opakovane predlžovala žalobcovi lehotu na dodanie podkladov na vypracovanie znaleckého posudku, hoci bolo zjavné, že žalobca len produkuje prietahy v konaní, keď zatajoval adresu svojho pobytu a odmietal sa zúčastňovať pojednávaní. Sudkyňa tiež absolútne nereflektovala nález ÚS SR č.k. IV. ÚS 613/2020-28, ktorý v predmetnom konaní už konštatoval prietahy a tiež závažné porušenie práv žalovaných na spravodlivý proces; počas konania sa sudkyňa správala ako ďalší advokát žalobcu, nedokázala riadne viesť dokazovanie a zabezpečiť vykonanie doplňujúceho výsluchu žalobcu; o jej laxnom prístupe k prejednaniu danej veci svedčí i skutočnosť, že Krajský súd v Bratislave musel už 3 jej predchádzajúce rozhodnutia zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

35. Napokon uviedli, že celé konanie začaté na základe žaloby vyfabulovanej psychicky labilnou osobou v pokročilom veku je 10 rokov trvajúcim bezdôvodným terorizovaním žalovaných, ktorým už tento proces spôsobil škodu v sume 2,5 milióna eur, a to majetkového ako i nemajetkového charakteru, ktorej náhradu si budú uplatňovať voči všetkým za poškodzovanie ich práv zodpovedným aktérom. Poukázali aj na to, že právny zástupca žalobcu ich aj svedkyňu opakovane zastráňoval bezdôvodnými trestnými oznámeniami, ktoré boli opakovane zamietnuté.

36. Žalobca v odvolacej duplike podotkol, že vyjadrenie žalovaných neobsahuje žiadnu právne relevantnú argumentáciu smerodajnú pre právne posúdenie ich odvolania, čo je pravdepodobne následok toho, že autorom pravdepodobne nebol ich právny zástupca, ale samotní žalovaní. Vyjadrenie žalovaných je len súhrnom útočných, dehonestujúcich a klamlivých výrokov na adresu žalobcu, jeho právneho zástupcu, ale i na adresu zákonnej sudkyne súdu prvej inštancie; žalobca sa od týchto zásadne dištancuje a odmieta ich pravdivosť. Poukázal na to, že žalovaní spor dlhodobo zahlcujú nepravdivými a špekulatívnymi vyjadreniami, ktoré s meritom veci vôbec nesúvisia. V ostatnom zotrval na svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaných.

37. Žalovaní spolu s podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 31.08.2023 predložili doplňujúci dôkaz v podobe daňového priznania žalobcu ako konateľa spoločnosti G. F.. F.E..D.. za účtovný rok 2013, podané v roku 2014, v ktorom žalobca sám priznal dlhodobú pôžičku voči žalovanej 1/ v sume 33.193 eur; k tomuto doposiaľ nemali prístup, nakoľko uvedené daňové priznanie bolo Finančnou správou Slovenskej republiky len nedávno zverejnené. V tejto súvislosti namietali, že ide o čiastku, ktorú žalovaná 1/ poskytla žalobcovi ako pôžičku na jeho podnikateľské zámery a táto pôžička bola započítaná do kúpnej

ceny v roku 2011 tak, ako to deklarovali žalovaní i svedkyňa L. G.. Mali za to, že sudkyňa L.. C. Y. mala od roku 2013 dostatok času, aby ex offa preskúmala daňové priznania žalobcu, ktoré by jednoznačne potvrdili tvrdenia žalovaných. Ďalej uviedli, že bude predmetom vyšetrovania orgánov činných v trestnom konaní, či sudkyňa v tejto veci „nezobchodovala“ rozsudok v prospech žalobcu za nezákonné zastavenie trestného stíhania vo vlastnej trestnoprávnej kauze. Napokon namietli, že sudkyňa sa nevysporiadala s otázkami, ktoré žiadal preskúmať odvolací súd vo svojom prvom rozhodnutí zo dňa 29.11.2018. Podľa ich názoru z predloženého dôkazu jednoznačne vyplýva, že žalobca dostal celú kúpnu cenu, čo okrem ním podpísaných potvrdení preukazuje aj jeho predmetné daňové priznanie, a tiež aj svedecké výpovede a množstvo iných nepriamych dôkazov založených v spise.

38. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalovaných bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok v zmysle § 378 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 3 CSP verejne vyhlásil dňa 30.11.2023.

39. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zaväzujúcom výroku potvrdil, pretože je vecne správny a keďže sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

40. V prejednávanej veci pri viazanosti dôvodmi odvolania dospel odvolací súd k záveru, že takto uplatnené odvolacie dôvody v konaní naplnené neboli. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a k jednotlivým odvolacím námietkam žalovaných odvolací súd uvádza, že žalovaní po zrušení prvého rozsudku súdu prvej inštancie a vrátení mu veci na ďalšie konanie odvolacím súdom v konaní nepredložili žiadne dôkazy, na základe ktorých by nimi uvádzané finančné transakcie vykonané v čase pred uzavretím predmetnej kúpnej zmluvy bolo možné považovať za pôžičky poskytnuté žalobcovi a zároveň neprodukovali žiadne nepochybné dôkazy, na základe ktorých by tieto bolo možné započítať na úhradu kúpnej ceny, zaplata časti ktorej sa žalobca domáha v predmetnom spore. Napriek výzve súdu prvej inštancie, v súlade s pokynom odvolacieho súdu, žalovaní nepredložili ani žiadne relevantné dôkazy, ktoré by preukazovali, že v rozhodnom čase mohli disponovať čiastkou v hotovosti vyše 957.000 eur.

41. Žalovaní v odvolaní namietali vykonanie dokazovania súdom prvej inštancie bez predbežného právneho posúdenia. K tomuto odvolací súd uvádza, že predbežnosť právneho posúdenia veci spočíva v tom, že sudca v aktuálnom štádiu procesu objektívne nemohol vychádzať z výsledkov riadneho dokazovania a ku konkrétnemu právnomu záveru dospel síce vyčerpávajúcim argumentačným postupom, ale iba v rámci prípravy pojednávania. Objektívne právo je súd vždy spôsobilý interpretovať (iura novit curia), avšak záväzne aplikovať ho môže až na definitívne zistený skutkový stav v procesnom zmysle. V prípade predbežného právneho posúdenia veci nie je súd takto formulovaným záverom striktnie viazaný; opak by nevyhnutne viedol k absurdným dôsledkom a k deformovaniu rozhodovacieho procesu. Z podstaty výkonu spravodlivosti prostredníctvom súdnej moci vyplýva, že súd musí byť pri svojich právnych záveroch nezávislý a jeho slobodný myšlienkový postup je limitovaný iba obsahom objektívneho práva, ktoré v konkrétnej veci interpretuje a aplikuje; priamo obmedzený teda nemôže byť ani vlastným predbežným právnym posúdením veci.

42. Zo zápisnice z pojednávania vykonaného dňa 7.5.2019 vyplýva, že súd prvej inštancie po zrušení jeho prvého meritórneho rozhodnutia a vrátení mu veci odvolacím súdom na tomto pojednávaní z dôvodu predvídateľnosti rozhodnutia konštatoval, že v súlade s právnym názorom vysloveným v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu vyťaží strany sporu k skutočnej dohode o spôsobe a rozsahu zaplata kúpnej ceny v nadväznosti na konanie vedené pod sp. zn. 10C/206/2014; vyťaží žalovaných k disponibilite sumy vyplatenej v hotovosti v sume 957.851,69 eura; k skutočnému právnomu dôvodu vyplatenej žalobcovi zo zmlúv o úvere celkom v sume 842.148,31 eura a k sume 1.000.000 Sk na účet C.. X. P.. Ďalej konštatoval, že napriek výzve súdu, ktorú stranám doručil spolu so zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu, žalovaní nepredložili žiadne podporné dôkazy o existencii disponibilných prostriedkov na vyplata kúpnej ceny vyplatenej v hotovosti. Zo zápisnice z pojednávania vykonaného dňa 9.9.2021 vyplýva, že súd prvej inštancie z hľadiska predvídateľnosti budúceho súdneho rozhodnutia uviedol svoje posúdenie veci, čo aj výslovne uviedol. Dal do pozornosti, že nakoľko je preňho stanovisko odvolacieho súdu v jeho zrušovacom uznesení záväzné, pričom odvolací súd okrem vytknutia pochybení súdu prvej inštancie zaujal stanovisko i k tomu, že žalobca preukázal uzatvorenie kúpnej zmluvy ako

i poskytnutie plnenia podľa tejto, a preto sa dôkazné bremeno presunulo na žalovaných, ktorí mali preukázať zaplatenie kúpnej ceny; nemožno pripísať v neprospech v žalobcu, či sa tento v inom konaní domáhal určenia vlastníckeho práva a či zobral žalobu späť. V súlade s pokynmi odvolacieho súdu sa preto súd prvej inštancie zameril na preukázanie zaplatenia kúpnej ceny žalovanými, ktorá podľa ich tvrdení bola uhradená kombináciou hotovosti a započítaním úverov, s tým, že v prípade úverov v sume 2.500.000 Sk a 5.000.000 Sk bolo vylúčené, že mohlo ísť o pôžičky žalobcovi, keď išlo o úvery, za ktoré žalované 1/ a 2/ kúpili nehnuteľnosti v U. a v G.. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že v prípade sumy 20.000 eur obe strany vo svojich písomných vyjadreniach zhodne tvrdili, že išlo o doplatok kúpnej ceny za nehnuteľnosti v U.; pokiaľ žalovaní tvrdili, že išlo o pôžičku, vo vzťahu k tomuto tvrdeniu neprodukovali žiaden nepochybný dôkaz a pri úhrade nebola ani žiadna poznámka o pôžičke. V prípade sumy 1.000.000 Sk uviedol, že táto bola odpísaná z účtu žalovanej 1/ a pripísaná na účet C.. P. ako fyzickej osobe, a teda nebola poskytnutá žalobcovi a navyše absentuje i kontext dôkazu, ktorým podľa názoru súdu nie je zmluva o budúcej kúpe obchodného podielu, ale len oznámenie o akceptácii nejakej ponuky na odkúpenie, spomínajú sa tam iné sumy a dokonca i to, že záloha je nevratná; v súdnom spore v tejto súvislosti bola žaloba zamietnutá pre nedostatok legitimácie strán sporu, a preto nemohla byť uvedená suma započítaná na predmetnú kúpnu cenu. Nakoniec pokiaľ išlo o dôkazy predložené žalovanými, uviedol, že tieto nad všetku pochybnosť nepreukazujú, že v danom čase žalované 1/ a 2/ disponovali takou hotovosťou či úsporami na účte. Následne súd prvej inštancie odročil pojednávanie s tým, že žalovaným na ich návrh určil lehotu, v ktorej majú predložiť dôkazy o ich disponibilite s finančnými prostriedkami vo výške kúpnej ceny vyplatené v hotovosti a všeobecné dôkazy preukazujúce, že kúpna cena bola zaplatená v plnej výške.

Zo zápisnice z pojednávania vykonaného dňa 12.10.2021 vyplýva, že súd prvej inštancie z hľadiska predvídateľnosti rozhodnutia uviedol, že predložené prehlásenie zo dňa 21.2.2011 a potvrdenie zo dňa 7.2.2011 sú originály opatrené vlastnoručným podpisom žalobcu a v tom čase jeho manželky L. G., s tým, že dôkazné bremeno popretia pravosti podpisu žalobcu znáša strana žalobcu a v tomto smere nebol k danému dňu navrhnutý žiaden dôkaz; právny zástupca žalobcu následne navrhol znalecké dokazovanie na posúdenie pravosti podpisu žalobcu, na základe čoho súd prvej inštancie odročil pojednávanie. Na tomto pojednávaní zároveň právny zástupca žalovaných uviedol, že na doplňujúcom výsluchu žalobcu netrvá. Zo zápisnice z pojednávania vykonaného dňa 26.5.2022 vyplýva, že súd prvej inštancie odročil pojednávanie a zároveň uložil žalobcovi i žalovaným do 15 dní doručiť porovnávací materiál na pravosť podpisu žalobcu. Zo zápisnice z pojednávania vykonaného dňa 23.8.2022 vyplýva, že súd prvej inštancie po vyvolaní veci konštatoval, že procesný návrh žalovaných na doplňujúci výsluch žalobcu bol odvolaný na pojednávaní dňa 12.10.2021 a tiež, že k danému dňu nebol žalobcom zložený preddavok na trovy znaleckého dokazovania, ktoré navrhol, s tým, že dôkazné bremeno pravosti súkromnej listiny/podpisu, má znášať strana, ktorá od tejto skutočnosti odvodzuje svoj úspech vo veci. Následne otvoril pojednávanie a vyzval strany vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, ak to považujú za potrebné, inak vyhlási dokazovanie za skončené.

43. S ohľadom na uvedené vyhodnotil odvolací súd túto námietku žalovaných za nedôvodnú, keď je zrejmé, že súd prvej inštancie na pojednávaniach vykonaných po prvom zrušení jeho meritórneho rozhodnutia odvolacím súdom z hľadiska predvídateľnosti súdneho rozhodnutia nepochybné uvádzal svoje nasledujúce kroky a následne i predbežné posúdenie; prihliadnuc na ním prezentované predbežné posúdenie nemožno hovoriť o prekvapivom rozhodnutí.

44. Pokiaľ žalovaní namietali nesprávne posúdenie potvrdení zo dňa 7.2.2011 a zo dňa 21.2.2011 súdom prvej inštancie, odvolací súd aj túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. V danom prípade žalovaní s podaním zo dňa 16.9.2021 predložili originály listinných dôkazov, ktoré majú byť podpísané obidvoma predávajúcimi, žalobcom a L. G., a to potvrdenie zo dňa 7.2.2011, ktorým potvrdzujú prevzatie sumy 950.000 eur v hotovosti za dom v G. a prehlásenie zo dňa 21.2.2011, v zmysle ktorého vyhlásili, že od ich detí za predaj domu v G. dostali plnú kúpnu cenu zaplatenú sčasti v hotovosti a sčasti ako súčet úverov.

45. V prípade súkromnej listiny platí, že jej obsah je potrebné dokazovať, pričom dôkazné bremeno leží na tej strane, ktorá z listiny vyvodzuje priaznivé dôsledky (k tomu aj rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Cdo/199/2005 a 4Cdo/13/2009, rozhodnutie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 120/2020, zo dňa 19.8.2020). Uvedený právny názor je dlhoročne prezentovaný súdnymi autoritami a odvolací súd nevzhladol dôvod k odklonu od neho.

46. Hoci je potrebné žalovaným prisvedčiť, že súd prvej inštancie skutočne na pojednávaní dňa 12.10.2021 uviedol, že predložené prehlásenie zo dňa 21.2.2011 a potvrdenie zo dňa 7.2.2011 sú originály opatrené vlastnoručným podpisom žalobcu a v tom čase jeho manželky L. G., s tým, že dôkazné bremeno popretia pravosti podpisu žalobcu znáša strana žalobcu a v tomto smere nebol k danému dňu navrhnutý žiaden dôkaz; následne však na pojednávaní dňa 23.8.2022 uviedol, že dôkazné bremeno pravosti súkromnej listiny/podpisu, má znášať strana, ktorá od tejto skutočnosti odvodzuje svoj úspech vo veci, po ktorom konštatovaní otvoril pojednávanie a vyzval strany vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. Ako už odvolací súd uviedol vyššie, predbežné posúdenie nie je pre súd bezvýnimočne záväzná a od tohto sa môže odkloniť, pričom súd prvej inštancie hoci prvotne nesprávne uviedol, ktorú sporovú stranu zaťažuje dôkazné bremeno ohľadom pravosti podpisu žalobcu na predmetných listinách, následne uvedené napravil, keď uviedol, že dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje stranu, ktorá od pravosti súkromnej listiny/podpisu odvodzuje svoj úspech vo veci. Navyše, žalovaní sú zastúpení právnym zástupcom, u ktorého je dôvodné predpokladať, že vedomosť o tom, kto v prípade súkromnej listiny znáša bremeno dôkazu, má; nemožno teda vyhodnotiť ako dôvodnú námietku, že sa žalovaní riadili prvotným konštatovaním súdu v tomto smere, navyiac, keď neskôr súd prvej inštancie konštatoval iné, správne, stanovisko k uvedenému.

47. Odvolací súd sa tak plne stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že dôkazné bremeno ohľadom pravosti listiny, resp. podpisov na nej, zaťažuje stranu žalovaných, nakoľko títo zo skutočností, ktoré sú obsahom listín, vyvodzujú pre seba priaznivé následky, resp. úspech vo veci. Zo zápisnice z pojednávania vykonaného dňa 12.10.2021 vyplýva, že žalobca ohľadom predmetných listinných dôkazov uviedol, že tieto nikdy nepodpísal a nemal o nich vedomosť a poukázal i na to, že listiny boli predložené až po 8 rokoch trvania sporu a tiež na výpoveď svedkyne L. G. na pojednávaní dňa 21.9.2017, kde táto na otázky, či existuje písomné potvrdenie o zaplatení kúpnej ceny a o započítaní úverov uviedla, že nie, nakoľko to bola rodinná záležitosť a nepovažovali to za potrebné. Právny zástupca žalobcu na tomto pojednávaní navrhol nariadenie znaleckého dokazovania na posúdenie pravosti podpisu žalobcu. Zo zápisnice z pojednávania vykonaného dňa 26.5.2022 vyplýva, že právny žalobca na tomto znovu prízvukoval, že žalobca o týchto listinách nemá žiadnu vedomosť a ani o tom, že by ich podpisoval. Na návrhu na nariadenie znaleckého dokazovania zotrval za tých okolností, že žalovaní prejavia súčinnosť s dodaním potrebnej dokumentácie, pričom predložil i výzvy doručované žalovaným na vydanie zadrživanej dokumentácie, odkazujúc pritom na ich vyjadrenie na pojednávaní zo dňa 12.10.2021, že predmetné listiny našli v dokumentácii žalobcu. Zo zápisnice z pojednávania vykonaného dňa 23.8.2022 vyplýva, že žalobca nezložil preddavok na trovy znaleckého dokazovania, ktoré navrhol vykonať. Právny zástupca žalobcu na tomto pojednávaní uviedol, že v prípade prehlásenia a potvrdenia ide o jeden izolovaný dôkaz, ktorý by nemal prevážiť, keď ostatné dôkazy sú v prospech žaloby; z uvedeného dôvodu na žalobe zotrval.

48. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že žalobca spochybnil existenciu predmetných listín, s tým, že o nich nemal vedomosť a tieto nikdy nepodpísal, pričom takto formulované popretie možno vyhodnotiť ako dostatočné na to, aby mala byť pravosť týchto listín dokazovaná. Nakoľko žalovaní v spore zastúpení právnym zástupcom a súdom prvej inštancie pred skončením dokazovania poučení, že dôkazné bremeno leží na nich, nenavrhl znalecké dokazovanie, hoci žalobca pravosť listín nimi predložených poprel, súd prvej inštancie na tieto dôkazy neprihliadal, ktorému postupu nemožno nič vytknúť.

49. Navyše, nielen svedkyňa L. G., ktorá uvedené listiny mala spísať a spolu so žalobcom podpísať, v rámci svojej výpovede uviedla, že žiadne potvrdenia o úhrade kúpnej ceny či zápočte úverov na kúpnu cenu neexistovali, ale uvedené v konaní netvrdili ani žalovaní. Pokiaľ by vedeli, že ich rodičia podpísali v súvislosti s predmetnou kúpnu zmluvou akékoľvek potvrdenia o úhrade kúpnej ceny, odvolaciemu súdu nie je zrejmé, prečo by s ohľadom na skutočne vysokú kúpnu cenu nebolo v ich záujme vyhotoviť si kópie takýchto potvrdení a prečo by si na vyhotovenie týchto žiaden z účastníkov predmetného zmluvného vzťahu nespomenul v priebehu ani jedného s predmetnou záležitosťou súvisiaceho súdneho konania. Existencii potvrdení nesvedčia ani tvrdenia prezentované žalovanými v rámci procesnej obrany, ani listinné dôkazy založené v spise.

50. Žalovaní vo vyjadrení k žalobe (č. I. 76 a nasl.) ohľadom úhrady kúpnej ceny uviedli, že si zobrali hypotéku, z ktorej bol vyplatený úver predávajúcich, teda ich rodičov. Neskôr vo vyjadrení (č. I. 371 a nasl.) uviedli, že žalobca sa domáha zaplatenia kúpnej ceny, ktorú sám stanovil a ktorá bola pôvodne formálne navýšená podľa hodnoty nehnuteľnosti v znaleckom posudku, pričom žalobca sa usiluje,

prostredníctvom nariadeného predbežného opatrenia aj úspešne, o poškodenie žalovaných, a to tým, že im bráni v predaji nehnuteľnosti, bez čoho nebude možné splatiť hypotekárny úver v sume 540.000 eur prevzatý a vyčerpaný žalobcom a sporná nehnuteľnosť bude zexekvovaná bankou. Z vyjadrenia na č. I. 381 vyplýva, že k podpísaniu kúpnej zmluvy došlo za situácie, že žalobca nesplácal hypotekárny úver a v tejto ekonomickej tiesni žalovaní predmetnú nehnuteľnosť kúpili a bez meškania uhradili meškajúce splátky hypotekárneho úveru. Kúpna zmluva bola uzatvorená s tým, že bude uhradená cestou tzv. amerického úveru a z neho bola uhradená aj kúpna cena, aj meškajúce splátky. Podľa zápisnice o výsluchu žalovanej 1/ (č. I. 446 a nasl.) táto uviedla, že nehnuteľnosť kúpili za sumu 1.800.000 eur, na čo si všetci traja brali americkú hypotéku. Po opísaní incidentu so žalobcom z roku 2012 uviedla, že žalobca sa telefonicky dožadoval stretnutia s nimi, aby mu podpísali uznanie dlhu v sume 1.260.000 eur, pričom s požiadavkami o vyplatenie depozitu v uvedenej sume ich atakuje neustále od roku 2011. Následne žalovaní v ďalšom vyjadrení (č. I. 794 a nasl.) uviedli, že kúpnu cenu vyplatili podľa kúpnej zmluvy, a to tak, že žalobcovi poskytli pôžičky, na ktoré si vzali úver, pričom súčet týchto pôžičiek predstavoval časť kúpnej ceny za nehnuteľnosť. Išlo o úvery v sume 2.500.000 Sk, ktorú žalovaná 2/ previedla dňa 27.8.2002 na účet žalobcu a v súvislosti s ktorou bola založená nehnuteľnosť v U., v sume 5.000.000, ktorú previedla žalovaná 1/ dňa 8.9.2003 na účet žalobcu a v súvislosti s ktorou bola založená nehnuteľnosť v G., v sume 540.000 eur, ktorú sumu ako úver dňa 16.2.2011 prevzali od žalobcu a v súvislosti s touto bola založená predmetná nehnuteľnosť v G., v sume 20.000 eur, ktorú sumu previedla žalovaná 2/ dňa 27.4.2009 na účet žalobcu, v sume 1.000.000 Sk, ktorú previedla žalovaná 1/ dňa 28.3.2007 žalobcovi na účet na kúpu pálenice v Y. M.. Poskytnutím pôžičiek žalobcovi, na ktoré si vzali úvery, uhradili časť kúpnej ceny v sume 842.148,31 eura a zvyšok v sume 957.851,69 eura prevzal žalobca v hotovosti pri podpise kúpnej zmluvy, čo môže potvrdiť druhá predávajúca, bývalá manželka žalobcu. Odvolací súd opätovne poukazuje i na tvrdenia prezentované žalovanými v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 10C/602/2011, kde uviedli, že všetky zmluvné strany boli od počiatku uzrozmene s tým, že aj napriek prejavu vôle v kúpnej zmluve o splatnosti kúpnej ceny má dôjsť k jej úhrade neskôr, pričom žalobca vedel o nedostatku voľných zdrojov žalovaných potrebných k okamžitému vyplateniu kúpnej ceny pri samotnom podpise kúpnej zmluvy a o potrebe získania úveru na ich strane za účelom prefinancovania kúpnej ceny. Z listín založených v súdnom spise (č. I. 647 a nasl.), a to príloh predložených L. G. v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 6C/264/2013, vyplýva, že v zozname predaných nehnuteľností, ktoré so žalobcom vlastnila, sa nachádza i rodinný dom v G., ktorý podľa tejto prílohy žalobca predal svojim trom deťom, ktoré ho museli kúpiť na obrovský hypotekárny úver v sume 540.000 eur, ktorý bol prevedený na účet žalobcu.

51. S prihliadnutím na všetky uvedené okolnosti, keď žalovaní, ako i svedkyňa L. G., v priebehu tohto konania i iných súvisiacich súdnych konaní uvádzali rozporuplné informácie ohľadom samotnej výšky ako i spôsobu zaplatenia kúpnej ceny, navyše, keď v samotnom potvrdení zo dňa 7.2.2011 je uvedená suma 950.000 eur, ktorá po súčte s transakciami, ktoré mali byť započítané na kúpnu cenu (842.148,31 eura), nepredstavuje sumu 1.800.000 eur, odvolací súd konštatuje, že predložené listinné dôkazy o prevzatí hotovosti predávajúcimi, a o potvrdení úhrady celej kúpnej ceny, a to sčasti v hotovosti a sčasti súčtom úverov, predložené po toľkých rokoch po začatí sporu, sa javia ako nedôveryhodné a účelové, a preto bez vykonania znaleckého dokazovania ohľadom ich pravosti, ktorá bola v konaní spochybnená, týmto nemožno priznať relevanciu.

52. Za neopodstatnenú vyhodnotil odvolací súd i námietku o dôkaznej núdzi žalovaných v prípade, ak by dôkazné bremeno ohľadom pravosti podpisu žalobcu zaťažovalo ich. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na listiny, ktoré v priebehu konania predkladali žalovaní a ktoré konanie žalobca opakovane označil ako nezákonné, keď používali listiny z jeho archívu v dome, ku ktorému on nemá prístup. Aj keď nejde o skutočnosť v konaní preukázanú, s ohľadom na listiny predkladané žalovanými v priebehu sporu založené v súdnom spise nemožno bez ďalšieho dospieť k záveru, že by sa v tomto smere nepochybne dostali do dôkaznej núdze. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje i na zápisnicu z pojednávania vykonaného dňa 12.10.2021, z ktorej vyplýva, že právny zástupca odôvodnil oneskorené predloženie listín (prehlásenia a potvrdenia) tým, že na základe podnetu súdu prehľadali celú dokumentáciu, ktorú žalobca nechal v rodinnom dome v G.. Napokon odvolací súd poukazuje i na to, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 26.5.2022, hoci išlo o návrh žalobcu na vykonanie znaleckého dokazovania, uložil do 15 dní doručiť porovnávací materiál na pravosť podpisu žalobcu žalobcovi, ale i žalovaným; možno preto dôvodne predpokladať, že by takto postupoval i v prípade návrhu žalovaných na vykonanie znaleckého

dokazovania, a teda, že by uložil i žalobcovi poskytnúť súčinnosť v podobe predloženia porovnávacieho materiálu.

53. Odvolací súd vyhodnotil ako irelevantnú aj námietku žalovaných, že je ich výhradným právom zvoliť si v inom konaní inú stratégiu obhajoby, nakoľko pokiaľ by kúpnu cenu uhradili tak, ako to tvrdia v predmetnom konaní, nebol dôvod na to, aby to v inom konaní spochybňovali, hoci išlo o tú istú kúpnu zmluvu; námietka, že mali iného právneho zástupcu, ktorý im odporučil takýto postup, v danom prípade neobstojí. Keďže odvolací súd dal vo svojom zrušovacom uznesení pokyn súdu prvej inštancie vysporiadať sa s uvedenými rozpornými tvrdeniami v pripojenom spise, súd prvej inštancie na tieto správne prihliadol.

54. Pokiaľ žalovaní namietali, že žalobca si až po začatí konania spomenul, že časť kúpnej ceny v sume 540.000 eur mu bola uhradená, odvolací súd konštatuje, že v tejto časti vzal žalobca žalobu späť a s ohľadom na jeho dispozičný úkon je v tejto časti konania neúspešný; konanie bolo v časti o zaplatenie sumy 540.000 eur zastavené samostatným uznesením súdu prvej inštancie, a teda už nie je ani predmetom tohto odvolacieho konania. Skutočnosť, že žalobca vzal žalobu v časti o zaplatenie sumy 540.000 eur späť, nemožno vykladať tak, že žaloba nie je dôvodná ani v jej zvyšku, nakoľko na zvyšnej časti uplatňovaného nároku žalobca zotrval a žalovaní jeho nárok žiadnymi relevantnými dôkazmi nespochybnili.

55. V prípade e-mailovej komunikácie zo dňa 10. - 11.7.2011, v rámci ktorej sa žalobca v prípade prvého e-mailu adresovaného žalovanej 2/ dožadoval nasťahovania do domu v U. a v prípade druhého e-mailu adresovaného žalovaným 1/ až 3/ sa týmto snažil nanútiť potvrdenie o jeho pobyte v dome v G., s ktorými sa v zmysle odvolacích námietok súd prvej inštancie nevyssporiadal, odvolací súd poukazuje na bod 50. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie konštatoval, že všetky ďalšie listinné dôkazy produkované žalovanými, a to prehlásenie žalobcu zo dňa 26.10.2010, e-maily žalobcu adresované žalovaným, rôzna listinná korešpondencia žalobcu súvisiaca s jeho podnikateľskými alebo inými finančnými aktivitami v minulosti, vyhodnotil ako nemajúce súvis so žalobným nárokom, keď nepredstavujú žiaden zo zákonom predpokladaných a prípustných spôsobov zániku záväzku žalovaných zaplatiť kúpnu cenu. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd plne stotožňuje. Skutočnosť, že sa žalobca dožadoval potvrdenia jeho pobytu v dome v U. voči žalovanej 2/ a pobytu v dome v G. voči žalovaným 1/ až 3/ s tým, že v obidvoch prípadoch si nárokoval 10 % z kúpnej ceny v prípade predaja týchto domov, podľa odvolacieho súdu nemožno dať do akéhokoľvek súvisu s úhradou predmetnej kúpnej ceny. Odvolaciemu súdu s opätovným poukazom i na tvrdenia prezentované žalovanými v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 10C/602/2011, nie je zrejmé, prečo by na jednej strane žalobcovi malo byť od počiatku zrejmé, že k úhrade kúpnej ceny nedôjde pri podpise kúpnej zmluvy a na strane druhej mal v každom prejave adresovanom žalovaným výslovne uvádzať, že požaduje úhradu kúpnej ceny, nakoľko doposiaľ nebola vyplatená. Takto nemožno vykladať ani jeho vôľu mať pobyt v domoch v U. a v G. a ani skutočnosť, že v prípade ich predaja požadoval pre seba províziu. Odvolací súd je toho názoru, že nemožno tieto e-maily žalobcu vykladať tým spôsobom, že by nimi uznal, že mu kúpna cena bola uhradená, nakoľko uvedené z týchto bez ďalšieho nevyplýva. Napokon nie je odvolaciemu súdu zrejmé, prečo tieto e-maily predložili žalovaní až s podaním zo dňa 1.7.2021, keď ide o e-maily z roku 2011, v ktorom roku im pravdepodobne boli aj doručené.

56. Rovnako posúdil odvolací súd i skutočnosť mnohokrát v konaní namietanú žalovanými, že žalobca podpísal aj ďalšie dva dodatky ku kúpnej zmluve, v ktorých nežiadal úhradu kúpnej ceny; uvedené totiž s ohľadom na všetky okolnosti daného prípadu nemožno ponímať ako tvrdenie v prospech toho, že mu bola kúpna cena uhradená.

57. Ďalej sa odvolací súd zaoberal námietkou žalovaných o nesprávnom posúdení pôžičky v sume 20.000 eur od žalovanej 2/ a pôžičky v sume 1.000.000 Sk poskytnutej žalovanou 1/ obchodnému partnerovi žalobcu. Ako už odvolací súd vo svojom zrušovacom rozhodnutí uviedol, obsahom spisu sú i listiny, z ktorých vyplýva, že manželka G. predali dom v U. žalovanej 2/ za kúpnu cenu 2.500.000 Sk, ktorá mala byť vyplatená z poskytnutého úveru (č. I. 833 a nasl.), v ktorej súvislosti bolo na predmetný dom zriadené záložné právo na zabezpečenie pohľadávky v sume 2.500.000 Sk (č. I. 836 a nasl.). Zo zmluvy o zriadení záložného práva vyplýva, že na dom v U. bolo zriadené záložné právo na zabezpečenie pohľadávky v sume 22.000 eur, ktorá vznikla zo zmluvy o hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 23.4.2009 (č. I. 840 a nasl.). Z výpisu z účtu na č. I. 844 vyplýva prevod z účtu žalovanej 2/ v sume

20.000 eur zo dňa 27.4.2009 na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, pri ktorom prevode je ručne dopísaná poznámka, že ide o prevod na účet žalobcu. Z kúpnej zmluvy na č. I. 847 a nasl. súdneho spisu vyplýva, že manželia G. ako predávajúci predali dom v G. žalovanej 1/ za kúpnu cenu 5.000.000 Sk, ktorá mala byť zaplatená z poskytnutého úveru. Odvolací súd ohľadom uvedených transakcií konštatoval, že existencia zmluvných vzťahov založených uvedenými listinami prakticky vylučuje možnosť, že žalobcovi poskytované finančné prostriedky mali povahu pôžičiek, ktoré by neskôr mohli slúžiť na úhradu kúpnej ceny za predmetnú nehnuteľnosť. Rovnako odvolací súd uviedol názor, že tieto listiny nesúviseli ani s predmetnou pohľadávkou žalobcu a túto pohľadávku nebolo možné dávať ani do súvislosti s finančnými transakciami, na ktoré sa žalovaní odvolávali, označujúc ich pôžičkami, a to do takej miery, v akej boli tieto finančné operácie realizované za účelom splnenia záväzkov vyplývajúcich z týchto listín.

58. Súd prvej inštancie v bode 43. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odkazujúc na právny názor odvolacieho súdu v tomto smere v jeho zrušovacom uznesení, uviedol, že plnenia poskytnuté žalobcovi a jeho bývalej manželke v minulosti žalovanou 2/ z hypotekárnych úverov poskytnutých jej F. F. R..F. na základe zmlúv o hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXXX zo dňa 3.9.2002 a hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXXX zo dňa 23.4.2009 z titulu kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľností v U. (kúpna cena 2.500.000 Sk, t. j. 82.984,80 eura a 20.000 eur) a žalovanou 1/ z hypotekárneho úveru poskytnutého jej Z. V. R..F. na základe zmluvy o hypotekárnom úvere prevodom dňa 8.9.2003 z titulu kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľností v G. (kúpna cena 5.000.000 Sk, t. j. 165.969,59 eura), nesúviseli s pohľadávkou žalobcu. Zdrojom finančných prostriedkov, ktoré žalované 1/ a 2/ v minulosti previedli žalobcovi, boli totiž hypotekárne úvery zabezpečené záložným právom úverujúcej banky so zmluvne dohodnutým účelovým použitím; v žiadnom prípade tieto nemožno hodnotiť ako pôžičky, keďže išlo o splnenie zmluvnej povinnosti úhrady kúpnych cien z titulu kúpnych zmlúv, za ktoré žalované 1/ a 2/ nadobudli do svojho vlastníctva nehnuteľnosti.

59. Pokiaľ žalovaní v prípade sumy 20.000 eur tvrdili, že išlo o pôžičku žalobcovi, žalobca uvedené tvrdenie poprel, keď uviedol, že išlo o doplatok za dom v U.. Žalovaní v konaní nepredložili žiadne dôkazy, ktoré by nepochybne svedčili o tom, že išlo o pôžičku poskytnutú žalobcovi, a preto uvedené ostalo len v rovine tvrdení. Zo samotného výpisu účtu, z ktorého vyplýva, že žalovaná 2/ previedla na účet žalobcu sumu 20.000 eur, nemožno vyvodiť závery, že išlo o pôžičku, keď o účele prevodu nie je pri predmetnej transakcii žiadna poznámka a v konaní neboli prezentované žiadne také skutočnosti ani dôkazy, na základe ktorých by bolo možné transakciu nepochybne považovať za pôžičku; napokon neboli predložené ani žiadne dôkazy, na základe ktorých by túto transakciu bolo možné dať do súvislosti s predmetnou pohľadávkou.

60. V prípade sumy 1.000.000 Sk odvolací súd poukazuje na bod 44. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie uzavrel a odvolací súd sa s jeho závermi stotožnil, že žalovaní predloženými listinnými dôkazmi neuniesli dôkazné bremeno nad všetku pochybnosť, keď nepreukázali plnenie v sume 1.000.000 Sk žalobcovi titulom úhrady časti predmetnej kúpnej ceny. Posúdením predložených dôkazov súd prvej inštancie zistil, že obchodná spoločnosť G..N.. F. F.E..D.. zastúpená konateľom - žalobcom a ďalšou splnomocnenou osobou adresovala obchodnej spoločnosti F. F. F.E..D.. zastúpenej konateľkou C.. X. P. listom zo dňa 22.3.2007 písomnú ponuku na odkúpenie 100 % obchodných podielov spoločnosti za kúpnu cenu 90.000.000 Sk (z toho 3.000.000 Sk nevratná záloha/zmluvná pokuta, splatná v deň podpisu zmluvy o budúcej zmluve). Na účet žalovanej 2/ (správne žalovanej 1/ - pozn. odvolacieho súdu) bola dňa 28.3.2007 pripísaná suma 1.173.973,50 Sk s poznámkou „G. L. C.“ a dňa 28.3.2007 odpísaná suma 1.000.000 Sk s poznámkou „P.“, a to na základe príkazu žalovanej 2/ (správne žalovanej 1/ - pozn. odvolacieho súdu) na účet XXXX/XXXXX-XXXXX, názov účtu P.. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaná 2/ (správne žalovaná 1/ - pozn. odvolacieho súdu) síce vykonala prevod sumy 1.000.000 Sk zo svojho bankového účtu, avšak zrejme bez právneho dôvodu, keď podľa predloženej písomnej ponuky zo dňa 22.3.2007 nebola zmluvnou stranou zamýšľaného prevodu obchodných podielov a navyše vykonala prevod tejto sumy na bankový účet tretej osoby - C.. X. P., a nie na bankový účet žalobcu; ak by aj konala na základe dohody so žalobcom, ako to tvrdili žalovaní, plnila by za obchodnú spoločnosť G..N.. F. F.E..D., a nie za fyzickú osobu žalobcu. Pokiaľ žalobca tvrdil, že predmetnú sumu na účel výplaty zálohy žalovanej 2/ (správne žalovanej 1/ - pozn. odvolacieho súdu) poskytol prevodom na jej účet, súd prvej inštancie konštatoval, že z predloženého výpisu z účtu žalovanej 2/ (správne žalovanej 1/ - pozn. odvolacieho súdu) vyplýva, že v deň označeného prevodu bola na jej účet pripísaná suma prevyšujúca tento prevod (1.173.973,50 Sk), avšak nie je zrejme nad všetku pochybnosť, kto bol odosielateľom tejto

sumy. Za takejto procesnej situácie uzavrel, že ani v časti 1.000.000 Sk, resp. 33.193,92 eura, žalovaní neunesli dôkazné bremeno o časovej a vecnej súvislosti tvrdeného plnenia. Hoci je žalovaným potrebné prisvedčiť, že súd prvej inštancie nesprávne označoval transakciu ako vykonanú žalovanou 2/, aj keď išlo o transakciu vyplývajúcu z výpisu z účtu žalovanej 1/, uvedené nič nemení na správnosti jeho záverov ohľadom nemožnosti prepojenia uvedenej sumy s predmetnou pohľadávkou.

61. Vzhľadom na uvedené je nutné konštatovať, že žalovaní po vrátení veci súdu prvej inštancie v ďalšom konaní nepredložili žiadne dôkazy, na základe ktorých by tieto finančné transakcie bolo možné nepochybne považovať za pôžičky a zároveň neprodukovali žiadne dôkazy, na základe ktorých by ich bolo možné započítať na úhradu predmetnej pohľadávky; žalovaní tak v tomto smere neunesli dôkazné bremeno.

62. Pokiaľ žalovaní v odvolaní tvrdili, že aj výpoveď svedkyne L. G. preukazuje úhradu kúpnej ceny, odvolací súd odkazuje na ním prezentovaný názor v zrušovacom uznesení, že výpoveď L. G. nemala oporu v iných dôkazoch produkovaných v rámci konania pred súdom prvej inštancie; uvedené možno konštatovať aj v súčasnom štádiu konania, keď žalovaní napriek výzvam súdu prvej inštancie (v súlade s pokynom odvolacieho súdu) na predloženie dôkazov nasvedčujúcich tomu, že žalovaní boli reálne spôsobilí disponovať takouto finančnou čiastkou, nepredložili ani v tomto smere žiadne relevantné dôkazy. Žalovaní a tiež svedkyňa L. G. v konaní uviedli, že takouto sumou disponovali, nakoľko žalovaná 1/ predala dom v G. a žalovaná 2/ pracovala a podnikala; odvolací súd však konštatuje, že uvedené nijakým spôsobom nepreukázali. Ohľadom predaja domu žalovanej 1/ v G. nepredložili žiadnu kúpnu zmluvu a neuviedli ani kúpnu cenu, za ktorú tento dom mala predat', ani iné dôkazy preukazujúce pravdivosť tohto tvrdenia. V prípade podnikateľskej činnosti žalovanej 2/ predložili len kópiu ručne napísaných poznámok o možnom zárobku v sume 9.000 eur mesačne (č. l. 1180 - 1181), čo však nie je dôkaz preukazujúci skutočné podnikateľské výnosy, a objednávku na ubytovanie s raňajkami pre 29 osôb zo dňa 27.6.2011 spolu v sume 870 eur, ktorá tak isto nie je spôsobilá preukázať, že žalovaní v rozhodnom čase skutočne mohli disponovať hotovosťou viac ako 957.000 eur.

63. Odvolací súd nezhliadol relevantnosť ani v prípade v priebehu konania opakujúcej sa námietky žalovaných, že v konaní o vyporiadanie BSM žalobcu a svedkyne L. G. ani jeden z nich neuviedol predmetnú pohľadávkou, ktorá by nepochybne mala tvoriť masu BSM. S ohľadom na rozporuplné tvrdenia žalobcu a svedkyne L. G. je zrejmé, že v danom prípade ide o spornú pohľadávkou, ktorá doposiaľ nebola súdom právoplatne potvrdená, nie je tak pre posúdenie predmetného nároku dôvodné, že túto v konaní o vyporiadanie BSM žiadna zo strán neuviedla; napokon, predmetom tohto konania nie je vyporiadenie BSM, a preto sa uvedeným odvolací súd bližšie nezaoberal. Navyše odvolací súd opätovne poukazuje na to, že svedkyňa L. G. v konaní o vyporiadanie BSM predložila listinu obsahujúcu zoznam predaných nehnuteľností, na ktorej je uvedený aj predaj rodinného domu v G., ktorý museli kúpiť ich tri deti a za týmto účelom si museli vziať obrovský úver v sume 540.000 eur.

64. V súvislosti s námietkou žalovaných, že súd mal vykonať výsluch žalobcu, čo však bolo zmarené jeho opakovanou neúčastou na pojednávaniach, v spojitosti s tým, že zákonná sudkyňa sa údajne správala ako ďalší advokát žalobcu, nedokázala riadne viesť dokazovanie a zabezpečiť vykonanie dopĺňujúceho výsluchu žalobcu, odvolací súd uvádza, že aj túto vyhodnotil ako nedôvodnú. Zo zápisnice z pojednávania vykonaného dňa 7.5.2019 vyplýva, že súd prvej inštancie konštatoval, že napriek výzve súdu, ktorú stranám doručil spolu so zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu, žalovaní nepredložili žiadne podporné dôkazy o existencii disponibilných prostriedkov na vyplatenie kúpnej ceny vyplatenej v hotovosti. Zo zápisnice z pojednávania vykonaného dňa 9.9.2021 vyplýva, že súd prvej inštancie po konštatovaní, ako doposiaľ vyhodnotil dôkaznú situáciu, odročil pojednávanie s tým, že žalovaným na ich návrh určil lehotu, v ktorej majú predložiť dôkazy o ich disponibilite s finančnými prostriedkami vo výške kúpnej ceny vyplatenej v hotovosti a všeobecné dôkazy preukazujúce, že kúpna cena bola zaplatená v plnej výške. Žalovaní spolu s podaním zo dňa 16.9.2021 predložili súdu potvrdenie zo dňa 7.2.2011 a prehlásenie zo dňa 21.2.2011 a v tomto podaní navrhli výsluch žalobcu, aby ho mohol ich právny zástupca konfrontovať s otázkami ohľadom samotnej kúpno-predajnej transakcie. Zo zápisnice z pojednávania vykonaného dňa 12.10.2021 vyplýva, že súd prvej inštancie žalobcu predvolal, ktoré predvolanie mu bolo aj doručené, žalobca sa na pojednávanie nedostavil; zároveň na tomto pojednávaní právny zástupca žalovaných uviedol, že na dopĺňujúcom výsluchu žalobcu netrvá. Zo zápisnice z pojednávania vykonaného dňa 26.5.2022 vyplýva, že súd prvej inštancie odročil pojednávanie a zároveň uložil žalobcovi i žalovaným do 15 dní doručiť porovnávací materiál na pravosť podpisu žalobcu. Zároveň

z nej vyplýva, že súd žalobcovi uložil poriadkovú pokutu v sume 100 eur, nakoľko bol riadne predvolaný na pojednávanie pod hrozbou uloženia mu poriadkovej pokuty v sume 100 eur, avšak žalobca sa bez ospravedlnenia pojednávania nezúčastnil.

65. S ohľadom na uvedené je odvolací súd toho názoru, že súd prvej inštancie postupoval v súlade s procesnými návrhmi sporových strán, keď po návrhu žalovaných na výsluch žalobcu tohto predvolal, a to opakovane a pod hrozbou poriadkovej pokuty aj po odvolaní návrhu na doplňujúci výsluch žalobcu zo strany žalovaných na pojednávaní dňa 12.10.2021; po opakovanom nedostavení sa žalobcu na pojednávanie súd prvej inštancie tomuto poriadkovú pokutu napokon uložil. Zároveň považuje odvolací súd za vhodné poukázať i na to, že súd prvej inštancie opakovane umožňoval aj žalovaným predložiť relevantné dôkazy preukazujúce úhradu kúpnej ceny, čo napokon vyplýva i z vyššie uvedených zápisníc z pojednávania. Nemožno sa tak stotožniť s tvrdením, že súd prvej inštancie postupoval v konaní spôsobom, z ktorého by bolo možné akokoľvek vyvodiť záver, že by sa zákonná sudkyňa správala ako ďalší advokát žalobcu a nemožno sa stotožniť ani s tvrdením, že nezabezpečila vykonanie výsluchu žalobcu, keď je zrejmé, že žalobca bol opakovane predvolávaný, a to i po odvolaní návrhu na jeho výsluch.

66. V prípade námietky trestného stíhania zákonnej sudkyne počas konania, odvolací súd nevhliadol relevanciu uvedeného pre rozhodnutie v predmetnej veci, keď táto bola trestne stíhaná nie z dôvodov majúcich súvis s predmetným konaním, či s jej rozhodovacou činnosťou.

67. Napokon pokiaľ ide o doplňujúci dôkaz predložený žalovanými v odvolacom konaní, odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade, keď ide o účtovnú závierku spoločnosti G..N. F. F.E..D.. za účtovný rok 2013, nemožno na tento prihliadať ako na dôkaz, ktorý by nebolo možné predložiť v konaní skôr; žalovaní v konaní nenavrhlí, aby súd takýto dôkaz vykonal, pričom neobstojí ich námietka, že uvedené mal vykonať ex offico. S ohľadom na uvedené má odvolací súd za to, že v zmysle § 366 CSP ide o neprípustné novoty v odvolacom konaní, a preto na uvedený dôkaz neprihliadol. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že v prípade záväzkov spoločnosti G..N. F. F.E..D.. nejde o fyzickú osobu žalobcu, ktorý je v tejto spoločnosti konateľom, a preto nemožno majetkové pomery či záväzky uvedenej spoločnosti bez ďalšieho spájať s majetkovými pomermi a záväzkami žalobcu ako fyzickej osoby.

68. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že žalovaní v odvolaní neuviedli žiadne argumenty spôsobilé spochybníť správnosť postupu súdu prvej inštancie v konaní, ani jeho rozhodnutia vo veci, s ktorým sa odvolací súd plne stotožnil.

69. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok aj vo výroku o náhrade trov konania. V danom prípade bolo o náhrade trov konania čiastočne rozhodnuté uznesením súdu prvej inštancie č.k. 4C/32/2013-138, zo dňa 15.4.2013, voči ktorému uzneseniu v časti výroku o náhrade trov konania podal žalobca odvolanie. Nakoľko správnosť výroku o náhrade trov konania v napadnutom rozsudku závisí aj od posúdenia napadnutého výroku o náhrade trov konania v uznesení súdu prvej inštancie č.k. 4C/32/2013-138, zo dňa 15.4.2013, odvolací súd sa najskôr zaoberal dôvodnosťou odvolania žalobcu voči tomuto.

70. Súd prvej inštancie z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom v časti o zaplatenie sumy 540.000 eur, uznesením č.k. 4C/32/2013-138, zo dňa 15.4.2013, zastavil konanie v predmetnej časti a zároveň žalobcovi (označujúc ho v súlade s predošlou právnou úpravou ako navrhovateľa) uložil povinnosť žalovaným 1/ až 3/ (označujúc ich v súlade s predošlou právnou úpravou odporcami 1/ až 3/) nahraďiť trovy právneho zastúpenia na účet ich právneho zástupcu, a to do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že nakoľko žalobca čiastočným späťvzatím žaloby procesne zavinil zastavenie konania v tejto časti, pričom čiastočné späťvzatie žaloby bolo súdu doručené po tom, čo žalovaní v písomnom vyjadrení k žalobe namietali nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v celom rozsahu žalovanej sumy, súd žalovaným 1/ až 3/ v súvislosti s čiastočným späťvzatím žaloby v sume 540.000 eur priznal náhradu trov za právne zastúpenie spolu v sume 4.521,92 eura. Trovy právneho zastúpenia vypočítal tak, že pri tarifnej hodnote veci v sume 540.000 eur a tarifnej odmene (plnej) v sume 1.502,22 eura bude 50 % tarifná odmena pri zastúpení dvoch a viacerých osôb (v danom prípade troch) predstavovať sumu 751,11 eura + 751,11 eura + 751,11 eura za 1 úkon; za 2 úkony právnej služby sumu 1.502,22 eura + 1.502,22 eura + 1.502,22 eura, čo je spolu 4.506,66 eura; paušálna náhrada hotových výdavkov (2 x 7,63) predstavuje 15,26 eura. Nakoľko právny zástupca žalovaných 1/ až 3/

súdu nepreukázal, že je platcom dane z pridanej hodnoty, súd mu sumu predstavujúcu daň z pridanej hodnoty z odmeny a náhrad nepriznal.

71. Proti uvedenému uzneseniu súdu prvej inštancie v časti náhrady trov konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca a navrhol odvolaciemu súdu ho v napadnutej časti zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal, že predmetné konanie sa v súčasnosti nachádza len v štádiu posudzovania procesných podmienok, pričom v štádiu, keď nie sú splnené procesné podmienky, za ktorých môže súd konať o uplatnenom nároku, je podľa jeho mienky akékoľvek vyjadrovanie sa žalovaných k meritu veci predčasné a zbytočné. Ak totiž nedôjde k odstráneniu prekážok konania, súd konanie zastaví, a to bez ohľadu na vecnú legitimitáciu či dôvodnosť uplatňovaného nároku. Vzhľadom na uvedené nie je potrebné a ani účelné žiadne kvalifikované bránenie práva voči žalobcovi, keďže ani samotný nárok do splnenia procesných podmienok nie je uplatnený riadne. Mal tak za to, že priznanie náhrady trov žalovaným je nesprávne, nakoľko ich vynaloženie v danom štádiu konania sa javí ako zjavne zbytočné a neúčelné. Ďalej namietal aj výšku priznanej náhrady, nakoľko žiadal konanie zastaviť vo vzťahu ku každému zo žalovaných v sume 180.000 eur, pričom ide o záväzok delený, a nie solidárny, a preto ide o spojenú vec; výpočet výšky jedného právneho úkonu právnej služby tak mal vychádzať zo základu na jej výpočet v sume 180.000 eur, t. j. 1 úkon v sume 785,09 eura + (1/3 % zo 785,09 eura) + (1/3 % zo 785,09 eura) + 7,63 eura = 1.316,11 eura; v prípade dvoch úkonov tak ide o sumu 2.632,22 eura bez DPH. Z priznanej náhrady trov konania nie je zrejmé, v akom pomere sa náhrada trov konania priznáva jednotlivým žalovaným, hoci je zrejmé, že na ich strane ide o procesné spoločenstvo.

72. Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhli uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdiť. Uvedli, že žalobca zrejme opomína, že to bol práve on, kto inicioval konanie v takom rozsahu, obsahu a forme, ako vymedzil vo svojej žalobe. Vzhľadom na obsahové a formálne znaky podanej žaloby je potrebné túto hodnotiť ako neuváženu, a to minimálne v časti uplatnenia údajnej pohľadávky žalobcu, v ktorej vzal sám žalobca žalobu späť. Poukázali aj na to, že žaloba bola podaná na miestne nepríslušnom Okresnom súde Trnava a tejto predchádzala iná žaloba podaná na Okresnom súde Pezinok, vedená na tomto súde pod sp. zn. 10C/206/2011, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy, v ktorej si v predmetnom konaní uplatňuje nárok na zaplatenie kúpnej ceny, resp. jej časti; žalobca v zmienenom konaní inicioval späťvzatie svojej žaloby. Zdôraznili, že k žalobe sa vyjadrili až po výzve Okresného súdu Trnava zo dňa 28.8.2012, a teda nekonali svojvoľne, zlomyseľne, ani účelovo. Ďalej mali za to, že ak nie sú splnené akékoľvek procesné podmienky, a teda, ak si žalobca svoj nárok neuplatnil riadne a kvalifikovane, je to výlučne jeho zodpovednosť. Pokiaľ žalobca namietal nesprávne určenie výšky náhrady trov, uvedli, že sám žalobca v žalobe požaduje, aby boli žalovaní zaviazaní spoločne a nerozdielne k náhrade trov predmetného konania, pričom tieto trovy žalobca sám vypočítal a výpočet odvodzoval zo základnej sadzby tarifnej odmeny stanovenej podľa tarifnej hodnoty veci, a to sumy 1.800.000 eur. Napokon podotkli, že úkony, vo vzťahu ku ktorým im bola priznaná náhrada trov konania, predstavujú spoločné úkony všetkých žalovaných.

73. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) preskúmal napadnutý výrok uznesenia súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku je potrebné zrušiť.

74. Rozhodnutie o výške náhrady trov konania v danom štádiu konania vyhodnotil ako predčasné; zároveň je potrebné prisvedčiť i argumentácii žalobcu, že z napadnutého výroku nie je zrejmé, v akom pomere sa náhrada trov konania priznáva jednotlivým žalovaným, hoci je zrejmé, že na ich strane ide o procesné spoločenstvo. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie č.k. 4C/32/2013-138, zo dňa 15.4.2013, v napadnutom výroku o náhrade trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil.

75. Keďže odvolací súd výrok o náhrade trov konania súvisiaci so zastavením konania v časti o zaplatenie sumy 540.000 eur zrušil, vznikla potreba rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania zohľadňujúca i čiastočné späťvzatie žaloby z pôvodne uplatňovaného nároku na zaplatenie sumy 1.800.000 eur. Nakoľko žalobca vzal žalobu v časti o zaplatenie sumy 540.000 eur po začatí konania späť, pričom z obsahu spisu nevyplýva, že by tak urobil pre správanie sa žalovaných po začatí sporu, resp. ich plnenie uvedenej sumy po začatí sporu žalobcovi, procesné zavinenie na zastavení konania nemožno pričítať žalovaným; v uvedenej časti je preto nutné konštatovať ich úspech, ktorý predstavuje

30 % (540.000 eur z 1.800.000 eur). Vo zvyšnej časti uplatňovaného nároku v sume 1.260.000 eur bol úspešný žalobca, a teda jeho úspech predstavuje 70 % (1.260.000 eur z 1.800.000 eur). Nakoľko žalobca bol v konaní úspešný v rozsahu 70 % a žalovaní boli v konaní úspešní v rozsahu 30 %, celkový úspech žalobcu predstavuje 40 % (70 % - 30 %). Neušlo tiež pozornosti odvolacieho súdu, že súd prvej inštancie v rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania opomenul rozhodnúť i o trovách dovolacieho konania, o ktorých bol povinný rozhodnúť v zmysle uznesenia NS SR č.k. 1Cdo/120/2014, zo dňa 21.5.2014. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania zmenil tak, že žalobcovi priznal proti žalovaným 1/ až 3/, každému samostatne, nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 40%.

76. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní úspech, priznal proti žalovaným 1/ až 3/, každému samostatne, plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

77. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).